

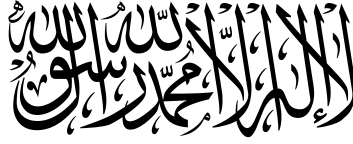
Tüm Rasûllerin Ortak Daveti

Ebu Hanzala

7. baskı

Tüm Rasûllerin Ortak Daveti

“LA İLAHE İLLALLAH”

"And olsun ki biz her ümmete 'Allah'a kulluk edin ve
tağuttan sakının' diye (emretmeleri için)
bir Peygamber gönderidik." (16/Nahl, 36)

Ebu HANZALA

www.tevhiddersleri.com
www.tevhiddergisi.com
info@tevhiddergisi.com

Furkan Basım ve Yayınevi

Tüm Rasûllerin Ortak Daveti
“La ilahe illallah”
Ebu HANZALA

Teknik Hazırlık

Dizgi
H. İbrahim Abbad

Düzeltmeler
Ahmed Hulusi

Baskı & Dağıtım

Basım Yeri
Step Matbaacılık
Göztepe Mh. Bosna Cd. No:11
Bağcılar/İSTANBUL
Matbaa Sertifika no: 12266

Genel Dağıtım
Meva Kitap
Sahibi Ata Mh. Dursun Fakih Sk.
No: 4/A Meram/KONYA
www.mevakitap.com
0 (332) 350 63 62

İletişim

E-posta
info@tevhiddergisi.com

Posta
P.K. 51 Güneşli Merkez PTT
Bağcılar/İSTANBUL

7. Baskı, 2013

ISBN: 978-605-63824-2-0

İÇİNDEKİLER

بسم الله الرحمن الرحيم

Muhakkak hamd Allah'adır. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden, amellerimizin kötülüklerinden Allah'a *subhanehu ve teâlâ* sığınırız. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hidayet verdiğini kimse saptıramaz. O'nun saptırdığını da kimse doğru yola iletemez. Şehadet ederim ki; Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* başka hiçbir ilâh yoktur. O, bir ve tektir, O'nun ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki; Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kulu ve Rasûlü'dür.

"Ey iman edenler! Allah'tan nasıl korkmak gerekirse öyle korkun ve siz ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

"Ey insanlar! Sizi tek bir candan yaratan ve ondan da eşini var eden, her ikisinden birçok erkek ve kadın türeten Rabbinizden korkun. Kendisi adına birbirinizden dileklerde bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık bağlarını kesmekten de sakının. Şüphesiz Allah, üzerinizde tam bir gözetleyicidir." [2]

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve dosdoğru söz söyleyin. Ki o (Allah) amellerinizi ıslah etsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah'a ve Rasûlü'ne itaat ederse büyük bir kurtuluşla kurtulmuş olur." [3]

Bundan sonra, şüphesiz sözlerin en güzeli Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Kelâmı, yolların en hayırlısı Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* yoludur. İşlerin en kötüsü sonradan çıkarılanlardır. Her sonradan çıkarılan şey bidattir ve her bidat sapıklıktır. Her sapıklık da ateştedir.

1. 3/Al-i İmran, 103
2. 4/Nisa, 1
3. 33/Ahzâb, 70-71

MUKADDİME

Tüm Rasûllerin ortak davetidir *La ilahe illalah*. Kavimleri Müslüman ve kâfir diye ayıran... İnsanların dünya ve ahirette varacakları sonun belirleyicisidir bu kelime...

Bu kelimedir baba ile oğulu karşı karşıya getiren tarih sayfalarında...

Bu kelimedir Nuh'u *aleyhisselam* kurtuluş gemisine alıp ciğerparesini azgın dalgalarda boğmaya mahkûm eden...

Bu kelimedir Lut'u *aleyhisselam* kurtulanlardan kılıp karısının başına gökten yağmurlar yağdıran...

Bu kelimedir İbrahim'i *aleyhisselam*; babasına ve kavmine karşı tüm cesaretiyle *"Siz de babalarınız da sapıklarsınız" dedirten...*

İsrailoğullarını zamanın tağutundan kurtaran da kırk yıl çöllerde dolaştıran da bu kelimeydi.

Yine bu kelimeydi tüm aristokratların, Peygamberlerine eziyet etme sebebi...

Kur'an'da Peygamberlerin mücadelesini anlatan her ayetin başlangıcını oluşturan...

Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem*, zamanın en güveniliri iken birden *'yalancı, şair, mecnun'* damgası vurduran...

Arapları zillet ve kölelikten kurtarıp yeryüzünün efendileri yapan da yine bu kelimeydi.

Daha sayacak olursak bu kelimenin önemini anlatan yüzlerce cümle ve delil bulabiliriz. Gerek diğer Peygamberler döneminde gerekse de son Peygamber Muhammed Mustafa *sallallahu aleyhi ve sellem* döneminde olsun, önemi ve çizgileri bu kadar belirgin olan bu kelime, asrımızın en yitik kelimesi halini almıştır. Davetçiler, bu kelimeyi davet lis-

telerinden çıkarmışlar ve neredeyse tamamen unutmuşlardır.

Şirkin yaygınlaşıp, en karanlık dönemini yaşadığı bu zamanda, her davetçinin üzerine düşen; bu kelimeyi, bu kelimenin manasını ve şartlarını Kur'an menhecine uygun olarak apaçık bir şekilde anlatmaktır. Ta ki bu kelimeye sadık olanlarla, ona karşı hain konumunda olanlar belirginleşsin...

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd olsun ki yaşadığımız topraklarda bu kelimeyi anlayan, yaşamaya çalışan bir nesil yetişiyor. Bazı kardeşlerim *La ilahe illalah* kelimesini ders yapılabilecek bir şekilde anlatan bir eserin yokluğundan yakınıyorlardı. Biz de hem İslam ümmetine tevhid davetinde katkımız olsun, hem de bu kardeşlerimize davet yolunda bir yardımımız dokunsun diye yüce Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* yardım dileyerek bu risaleyi yazmaya karar verdik. Konu başlıkları altında konuya dair ayet ve hadislerin Arapçasını vermeye çalıştık. Ta ki ezberlemek isteyenler için kolaylık olsun.

"Ben sadece gücümün yettiği kadar ıslah etmek istiyorum. Fakat başarmam ancak Allah'ın yardımı iledir. Yalnız O'na dayandım ve yalnız O'na döneceğim." [1]

1. 7/Araf, 88

NEDEN KELİME-İ TEVHİD?

Zamanımızda davetçilerin birçoğu bu kelimeden bahsetmezler. Çünkü onlara göre yaşadığımız toplumda herkes Müslüman olduğundan ve *La ilahe illalah*'ı telaffuz ettiğinden dolayı bu kelimeden bahsetmeye lüzum yoktur. Oysa ilerleyen sayfalarda da görüleceği gibi bu kelime; söyleyen birçok kişiye fayda sağlamamaktadır.

Evet, çoğunluk *La ilahe illalah* kelimesini telaffuz etse de, manasını bilmediklerinden ve şartlarından habersiz olduklarından dolayı bu kelimeye muhalif ve zıt olan her türlü fiil ve sözü bu insanların üzerinde görmek mümkündür.

Risalemizi okuyanların aklına şöyle bir soru gelebilir:

Neden *La ilahe illalah*?

La ilahe illalah kelimesini ele alıp incelememizdeki sebepleri şöyle sıralayabiliriz:

1. Bu Kelime Tüm Peygamberlerin Ortak Davetidir

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

"Senden önce hiçbir Rasûl göndermedik ki ona: 'Benden başka İlâh yoktur; şu halde bana kulluk edin' diye vahyetmiş olmayalım." [1]

Diğer bir ayette ise:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولاً أَنِ اعْبُدُوا اللّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

1. 21/Enbiya, 25

"Andolsun ki biz her ümmete 'Allah'a kulluk edin ve Tâğut'tan sakının' diye (emretmeleri için) bir Peygamber gönderdik." [1] buyurulmaktadır.

İleride geleceği gibi Allah'a kulluk ve tağuttan sakınma *La ilahe illalah*'ın manasıdır. Aynı şekilde Kur'an-ı Kerim'de Peygamberlerin tarihini anlatan surelerden A'raf suresini ele alacak olursak göreceğiz ki tüm Peygamberler, kavimlerini ilk olarak bu kelimeye davet etmişlerdir.

لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحاً إِلَى قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَـهٍ غَيْرُهُ إِنِّيَ أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ

"Andolsun ki Nuh'u elçi olarak kavmine gönderdik. Dedi ki: Ey kavmim! Allah'a ibadet edin, sizin ondan başka ilahınız yoktur. Doğrusu ben, üstünüze gelecek büyük bir günün azabından korkuyorum." [2]

وَإِلَى عَادٍ أَخَاهُمْ هُوداً قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلاَ تَتَّقُونَ

"Ad kavmine de kardeşleri Hûd'u (gönderdik). O, dedi ki: Ey kavmim! Allah'a ibadet edin. Sizin O'ndan başka ilahınız yoktur. Hâlâ sakınmayacak mısınız?" [3]

وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحاً قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللّه مَا لَكُم مِّنْ إِلَـهٍ غَيْرُ هُ

"Semûd kavmine de kardeşleri Salih'i (gönderdik). Dedi ki: Ey kavmim! Allah'a ibadet edin. Sizin O'ndan başka ilahınız yoktur." [4]

وَإِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْباً قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللّه مَا لَكُم مِّنْ إِلَـهٍ غَيْرُهُ

"Medyen'e de kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik). Dedi ki: Ey

1. 16/Nahl, 36
2. 7/Araf, 59
3. 7/Araf, 65
4. 7/Araf, 73

kavmim! Allah'a ibadet edin. Sizin ondan başka ilahınız yoktur." [1]

Kur'an ayetlerinden öğrendiğimize göre Peygamberler, kavimlerinde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* haram kıldığı içki, zina, livata ve tartıda hile gibi kötü ameller bulunmasına rağmen davetlerine bu kelime ile başlamışlardı.

Allah *subhanehu ve teâlâ*, Peygamberimiz'e *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle emreder:

أُوْلَـئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللّهُ فَبِهُدَاهُمُ اقْتَدِهْ

"İşte bunlar Allah'ın hidayet ettikleridir. Sen onların hidayetine uy." [2]

Nitekim Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* de bu Peygamberlerin yoluna uymuş ve kavmini ilk olarak *La ilahe illalah* kelimesine davet etmiştir.

Mekke toplumu, cahiliyyenin en karanlık dönemini yaşıyordu. Haramlar ve İslam şeriatında rezillik diye vasfedilen her şey bu toplumda övünme aracıydı. Buna rağmen Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* insanları öncelikle güzel ahlaka değil, Kelime-i Tevhid'e davet etmiştir. Bugünün davetçileri de Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnetine ve tüm Rasûllerin davetine uymak istiyorlarsa davetlerine onların başladığı yerden başlamalıdırlar.

Tabii ki şeytanın en büyük aldatması olan '*Bu toplum Müslümandır, bu toplumun ahlak ve tezkiyeye ihtiyacı vardır*' gibi sözler hakikatten oldukça uzak sözlerdir. Bu zihniyette olan insanlar ya şirkin ne olduğunu anlamamış ya da anlamazlıktan gelmişlerdir...

Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* gönderilmiş olduğu

1. 7/Araf, 85
2. 6/Enam, 90

toplum ile içinde yaşadığımız toplumu karşılaştıracak olursak:

Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* gönderilmiş olduğu toplumda insanlar, salih olduğuna inandıkları kimselerin heykellerinden yardım diliyorlardı. Bizim toplumumuzda ise salih olduğuna inanılan kimselerin yatırları ve türbelerinden yardım istenilmektedir. Acaba eskilerin putu boyuna uzun, bugünkülerin ise enine uzun olunca bu fiil şirk olmaktan çıkıyor mu?

Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* gönderildiği toplumda insanlar kanun koyma yetkisini o günün şartlarında yapılmış, bir yasama teşkilatı olan Daru'n-Nedve'ye veriyordu. İçinde bulunduğumuz toplum ise bu yetkiyi modern dünya kriterlerinde inşa edilmiş Meclis'e veriyor. Acaba birinin derme çatma, diğerinin modern oluşu kanun yapma yetkisini Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* başkasına vermeyi şirk olmaktan çıkarıyor mu?

Yine o toplumda insanlar, hayatlarının gelecek günlerinde ne ile karşılaşacaklarına dair haberleri, gaybı bildiklerine inandıkları kâhinler ve fal okları aracılığıyla tespit ediyorlardı. İçinde bulunduğumuz toplum ise bu ihtiyaçlarını gazetelerin burçlar bölümünden gidermektedir. Hatta ne idüğü belirsiz cinci hocalara, sözüm ona medyumlara ve falcılara gidiyorlar. Arada ne fark var ki? Bu dönemde yapılanı şirk olmaktan çıkaran...

O gün savaşlar, sevgiler, dostluk ve düşmanlıklar; kabile, vatan veya para ilkesi üzerine kurulurken, bugün değişen nedir?

Daha verebileceğimiz birçok örnek ve yapabileceğimiz birçok kıyas sonucunda iki toplum arasında hiçbir farkın olmadığı görülecektir. Eğer iki toplum da aynı şirk ve küfür bataklığında yüzüyorsa, neden biz de Rasûllerin başladığı kelimeden başlamıyoruz? Yoksa biz onlardan

daha iyi davetçi olduğumuza inandığımızdan dolayı mı onların davet metodundan yüz çeviriyoruz? Veya biz de Mekkeli müşrikler gibi bu kelimenin hak olduğunu, bazı manalarının anlatılabileceğini kabul ediyoruz da, yükünü ve getirilerini mi kabullenmiyoruz?

Tevhidden başlamama sebebimiz ne olursa olsun, eğer iki toplum arasında fark olmadığı halde davetçilerimiz Rasûllerin metodundan yüz çevirip kendi bildikleri davet metodunu uyguluyorlarsa, bu Peygamberlere apaçık bir muhalefet ve amellerin boşa çıkması demektir.

فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَن تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

"O'nun emrine muhalefet edenler, başlarına bir belâ gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar." [1]

İbni Kesir *rahimehullah*: *'Onun emrine muhalefet; O'nun davetine ve menhecine muhalefet etmektir'* der. İsabet edecek olan fitneyi de; küfür, nifak ve bidat olarak tefsir eder.

Zadu'l Mesir'de İbnu'l Cevzi *rahimehullah* Rasûle *sallallahu aleyhi ve sellem* muhalefet edenlere isabet edecek olan fitnede üç görüş olduğunu söyler:

1. Sapıklık
2. Küfür
3. Dünyada bir bela

Şeyh Şankiti *rahimehullah* tefsirinde, Kur'an da fitnenin dört manada kullanıldığını belirttikten sonra kendisi şunu tercih eder: *'Buradaki fitne sapıklıktır. Yani Rasûle sallallahu aleyhi ve sellem muhalefet edenlerin Allah subhanehu ve teâlâ sapıklıklarını artıracaktır.'* [2]

---

1. 24/Nur, 63
2. İsmi geçen tefsirlerden Nur Suresi 63. ayetin tefsirine bakılabilir. Aynı şekilde İmam Ahmed'den, Rasûle muhalefet edenlere isabet edecek olan fitnenin şirk ol-

Acaba davetçiler davet noktasında neden Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* emrine muhalefet ediyorlar? Keşke Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* korksalar ve kıyamet gününde bu yaptıkları davetin boşa gideceğini bilselerdi. Bugün şirkin her türlüsüne bulaşmış olan halk, bu sahte davetçiler sayesinde kendilerinin Müslüman olduklarını zannediyor ve şirkleri içinde debelenmeye devam ediyorlar.

Kendisine sadece namaz, oruç gibi ibadetler ya da kumar, içki gibi haramlar anlatılan bu toplum, dini anlamda yaşadığı problemin sadece bunlardan ibaret olduğunu zannederek ve *'Ne de olsa Allah Müslümanları affeder'* düşüncesiyle hakkı araştırma gibi bir gayrette bulunmamaktadır. Bugün insanlara tevhidden bahsetmeyen bu topluluğa Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şu ayetini hatırlatıyoruz:

"Kıyamet gününde kendi günahlarını tam olarak taşımaları ve bilgisizce saptırmakta oldukları kimselerin günahlarından da bir kısmını yüklenmeleri için (öyle derler). Bak ki yüklenecekleri şey ne kötüdür." [1]

Yine şunu hatırlatmak isteriz ki; Rasûller dahi dini yayma noktasında tercih hakkına sahip değillerdi. Onlara, tevhid daveti vahyedilmiş ve davetin olduğu gibi insanlara ulaştırılması kendilerinden istenilmişti.

"Ey Rasûl! Rabbinden sana indirileni tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini yapmamış olursun. Allah seni insanlardan koruyacaktır." [2]

Sonuç olarak;

Bir amelin Allah *subhanehu ve teâlâ* katında kabul edilmesi için amelin ihlâsla yapılması ve sünnete uygun olması şarttır. Yoksa bu amelin Allah *subhanehu ve teâlâ* katında hiç-

duğuna dair rivayetler vardır.

1. 16/Nahl, 25
2. 5/Maide, 67

bir değeri olmaz. Davet de bir ameldir. Bu amelin kabul olup, ecrinin alınabilmesi için davetçide ihlâs ve davet metodunun sünnete uygunluğu şarttır. Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* Buhari ve Müslim'in Aişe annemizden rivayet ettikleri bir hadisi şerifte:

"Kim bizim yapmadığımız bir ameli yaparsa, o amel Allah katında reddedilir." buyurmuşlardır. Davet metodunda Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* takip etmeyen bir insanın yapmış olduğu amel kabul edilemez.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

فَمَن كَانَ يَرْجُو لِقَاء رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلاً صَالِحاً وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَداً

"Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, salih amel işlesin ve Rabbine ibadette hiçbir şeyi ortak koşmasın." [1]

İbni Kesir *rahimehullah* der ki: *'Ayette geçen salih amel ve şirk koşmama, amellerin kabul şartlarıdır. Yani amellerde ihlâs olmalı ve Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem şeriatına uygun olmalıdır.'*

Başka bir ayette:

بَلَى مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِندَ رَبِّهِ وَلاَ خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلاَ هُمْ يَحْزَنُونَ

"Bilakis, kim muhsin olarak yüzünü Allah'a döndürürse (Allah'a hakkıyla kulluk ederse) onun ecri Rabbi katındadır. Öyleleri için ne bir korku vardır, ne de onlar üzüntü çekerler" [2]

İbni Kesir *rahimehullah*, Said bin Cübeyr'in *rahimehullah* bu ayeti ihlâs ve Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* tabi olmak ile tefsir ettiğini nakletmektedir. Sonra İbni Kesir *rahimehullah*, ayette amelin kabul şartının iki olduğunu zikreder ve bu

1. 18/Kehf, 110
2. 2/Bakara, 112

sözünü yukarıdaki hadisle de destekler. Ve der ki; amelde ihlâs olsa da eğer o amel sünnete uygun değilse makbul değildir. Aynı şekilde sünnete uygun olan amel de ihlâslı değilse, o amel de makbul olmaz...

Bu delillere dayanarak diyoruz ki; zamanımızda davet yükünü omuzlamış olan davetçiler, bu amellerinin boşa gitmemesi için Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* davet metodunu incelemek zorundadırlar. İnceleyenler de çok net bir şekilde göreceklerdir ki O'nun davetinin temeli, başı, sonu hiçbir zaman tevhidden uzak olmamıştır. O ilk geldiğinde Kelime-i Tevhid ile davete başlamış, vefat edeceği anlarda da ümmetini kabirleri mescit edinmekten sakındırmıştı.[1] Ölüm anında dahi ümmetine tevhid ve tevhid esaslarını telkin etmekten geri durmamıştı.

2. Bu Kelimenin Anlamı İle Yaratılış Gayemiz Aynıdır

İnsanoğlunun yaratılış amacı ile bu kelimenin manası aynıdır. İnsanın yaradılış amacı ve tevhidin içeriği ise tek kelimeyle, ibadettir.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

"Ben insanları ve cinleri sadece bana ibadet etsinler diye yarattım." [2]

Kelime-i Tevhid'in ibadet ile alakasını kavramak için ilah kavramını anlamamız bize yetecektir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* buyuruyor ki:

وَإِلَـهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ لاَّ إِلَهَ إِلاَّ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

1. Buhari, Kitabu'l Cenaiz, 1324; Müslim, Kitabu'l Mesacid, 531.
2. 51/Zariyat, 56

"İlahınız tek bir ilahtır. O'ndan başka ilah yoktur. O rahmandır, rahimdir." [1]

Ayetteki *'ilah'* kavramını*;*

İmam Taberi *rahimehullah*: *'Kendisine itaat edilip, sadece ibadeti hak eden'* olarak açıklamıştır.

İmam Razi *rahimehullah*: *'İlah, kendisine ibadet edilendir'* demiştir.

Beydavi *rahimehullah* ise: *'Sizden, ibadeti hak edendir'* der.

وَاتَّخَذُوا مِن دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِّيَكُونُوا لَهُمْ عِزاًّ.

كَلَّا سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ

"Onlar kendilerine bir kuvvet olsun diye Allah'ın dışında ilahlar edindiler. Hayır asla! O ilah edindikleri onların ibadetlerini yalanlayacaklardır." [2]

Dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ* önce onların Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışında ilah edindiklerini bildirmiş, sonrada bu sahte ilahların kendilerine yapılan ibadetleri inkâr edeceklerini açıklamıştır. Bu da gösterir ki; İlah, kendisine ibadet edilen demektir.[3]

Öyleyse yaratılış gayemiz, sadece bir olan Allah'a ibadet etme ile Kelime-i Tevhid'in manası aynıdır. İkisinin de özü ibadettir. Bundan dolayı Kelime-i Tevhid'e ve manasına önem göstermek gerekir.[4]

---

1. 2/Bakara, 163
2. 19/Meryem, 81-82
3. Yine Araf Suresi 128. ayetin tefsirine bakınız. İlah; kendisine ibadet edilendir.
4. İbadet meselesini kitabın ilerleyen sayfalarında anlatacağımızdan, meseleyi burada uzun tutmadık.

3. Bu Kelimeyi İlk Söyleyenlerle Bizim Aramızdaki Fark

Bu kelimeyi ilk söyleyen insanlar tamamen değişiyor, cahiliyyenin tüm pisliklerinden arınmış olarak Allah'a subhanehu ve teâlâ teslim oluyorlardı. Bu kelimeyi söyleyen insanlar zamanın tağutlarına başkaldırıyor, kalplerinde dinmeyen bir coşku hissediyorlardı. Bu kelime onların hayata bakış açılarını değiştiriyor, onlara yeni bir düşünce yapısı kazandırıyordu. Onların dostluk ve düşmanlıklarındaki temel esas, bu kelimeydi. Onlarda kardeşlik ölçüsü bu kelimeydi. Onlar için bu kelimeyi kabul etmek demek, dünyada azabın her türlüsünü kabul etmek demekti. Ahlaksızlıkta yarışan insanlar, bu kelimeyle tarihte eşi görülmemiş ahlaki bir yapıyı oluşturmuşlardı. Geçim kaynakları insanlara zulüm, yağma, faizle fakirleri sömürme olan bu insanlar, bu kelimeden sonra ellerinde olanın hepsini Allah subhanehu ve teâlâ yolunda vermeye başlamışlardı.

Firavunun sihirbazları, sadece dünyalık peşinde koşan insanlar ve tağuttan alacakları iki kuruş maaş için yaşayan o dönemin resmi memurlarıyken, bu kelimeyi söyledikten sonra çocukları diri diri öldüren ve zulmü Kur'an'a konu edilen Firavuna kafa tutuyorlardı.

İman etmeden önceki halleri:

"Sihirbazlar Firavun'a geldi ve: 'Eğer üstün gelen biz olursak, bize kesin bir mükâfat var mı?' dediler. Firavun: 'Evet, hem de siz mutlaka yakınlarımdan olacaksınız' dedi." [1]

Ve iman ediyorlar...

"Sihirbazlar ise secdeye kapandılar ve 'Âlemlerin Rabbine iman ettik. Musa'nın ve Harun'un Rabbi'ne...' dediler." [2]

---

1. 7/Araf, 113-114
2. 7/Araf, 120-122

Firavun tehditler savuruyor...

"Firavun dedi ki: Ben size izin vermeden O'na iman mı ettiniz? Bu, hiç şüphesiz şehirde, halkını oradan çıkarmak için kurduğunuz bir tuzaktır. Ama yakında (başınıza gelecekleri) göreceksiniz. Mutlaka ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim. Sonra da hepinizi asacağım!" [1]

İman ettikten sonra...

"Onlar da: 'Biz zaten Rabbimize döneceğiz. Sen sadece Rabbimizin ayetleri bize geldiğinde onlara inandığımız için bizden intikam alıyorsun. Ey Rabbimiz! Bize bol bol sabır ver. Müslüman olarak canımızı al' dediler." [2]

"Dediler ki: Seni, bize gelen açık açık mucizelere ve bizi yaratana tercih edemeyiz. Öyle ise yapacağını yap! Sen, ancak bu dünya hayatında hükmünü geçirebilirsin." [3]

Allahu Ekber! Sadece 'iman ettik' dedikten sonra değişen şu cümleler üzerinde biraz düşünelim...

Yine hepimiz Ashab-ı Uhdud kıssasını biliriz. Onlar önceleri kralın nasıl insan öldürdüğünü izlemek için meydanlara toplanmış olan şakşakçılarken, birden hep bir ağızdan "*Çocuğun Rabbine iman ettik*" dediler ve hiçbiri, ateşte yanmak pahasına da olsa imanlarından dönmediler.[4]

Ya, bu kelimeyi söyledikten sonra Ashab-ı Kiram'ın çektikleri? Mus'ab, Habbab bin Eret, Bilal, Ammar ve ailesi *radıyallahu anhum*... Ve düne kadar köle olan bu insanların, bu kelimeyle tanıştıktan sonra, yaşadıkları sistemin tüm aristokratlarına kafa tutmaları...

Bu kelime değil miydi çevre imparatorluklara göre

1. 7/Araf, 123-124
2. 7/Araf, 125-126
3. 20/Taha, 72
4. Kıssayı İmam Müslim Sahihinde Suheyb'ten rivayet eder. Ayrıca kıssayı, tefsir kitaplarında Buruc Suresi'nin tefsirinde bulabilirsiniz.

zillet içerisinde yaşayan Arapları hiçlik çölünden alıp her şey olma zirvelerine taşıyan?

Biz de bugün bu kelimeyi söylüyor hatta söylemekle kalmıyor vird haline getirip sürekli ağzımızda tekrarlıyoruz. Ama hayatımızda değişen hiçbir şey yok. Eskilerin hissettiği coşkudan, imani ateşten eser yok. Tağutlara kafa kaldırmak bir yana boyun eğmekten, zillet içerisinde yaşamaktan boynumuz çürüyor. Yeni bir hayat, nizam, düşünce bir yana, daha fazla cahiliye bağlarına sarılıyoruz. İzzet ve medeniyet bir yana; her geçen gün kanımız, namusumuz İsrail ve Amerika domuzlarının ayakları altında daha da bir ucuzluyor.[1]

Bu kelimeyi söyleyen ilk nesil ve bizim aramızdaki bu açık farkın sebebi nedir acaba?

Aramızdaki farkın sebebi şudur ki; onlar bu kelimeyi söyledikten sonra hakkıyla yaşamış, bizler ise bu kelimenin ne olduğunu, neyi kabul ettiğimizi bilmeden bu kelimeyi söylemişiz.

O zaman ilk neslin anladığı gibi, bu kelime tekrar irdelenmeli ve kaybolan manaları, zaman içerisinde unutulan şartları tekrar gündeme getirilmelidir. Ta ki aradaki fark kapansın, yollarına uymakla emrolunduğumuz insanların anladığı gibi bu kelimeyi anlayalım ve yaşayalım.

4. Bu Kelimenin Önemine Binaen

Bu kelime, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* seçkin kullarına melekler vasıtasıyla bildirdiği kelimedir...

"Allah, kendi emriyle melekleri, kullarından dilediği kimseye, vahiy ile 'Benden başka ilah olmadığına dair (kulları-

1. Tabi burada bazı istisnaların olduğunu belirtmek üzerimize borçtur. Ümmetin namusunu savunan ve dünyanın dört bir yanında İslami cihadı yürütenler de unutulmamalıdır. Taifetu'l Mansura olma, kurtulan fırka olma vasfını hak edenler bu güzide mücahidlerdir.

mı) uyarın ve benden korkun' diye gönderir." [1]

"Senden önce hiçbir Rasûl göndermedik ki ona: 'Benden başka ilâh yoktur. Şu halde bana kulluk edin' diye vahyetmiş olmayalım." [2]

Bu kelime kopması mümkün olmayan sapasağlam kulptur...

"O halde kim tâğutu reddedip Allah'a inanırsa, kopmayan sağlam kulpa yapışmıştır. Allah işitir ve bilir." [3] [(4)]

Bu kelime takva kelimesidir...

"O zaman inkâr edenler, kalplerine taassubu, cahiliye taassubunu yerleştirmişlerdi. Allah da elçisine ve müminlere sükûnet ve güvenini indirdi, onların takva sözünü tutmalarını sağladı. Zaten onlar buna lâyık ve ehil kimselerdi. Allah her şeyi bilendir." [5] [(6)]

Bu kelime dünya ve ahirette müminleri sabit kılacak olan kelimedir...

"Allah, sağlam sözle iman edenleri hem dünya hayatında hem de ahirette sapasağlam tutar. Zalimleri ise saptırır. Allah dilediğini yapar." [7] [(8)]

Bu kelime; Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kökleri sabit, dalları ise semada olan güzel bir ağaca benzettiği sözdür...

"Görmedin mi Allah nasıl bir misal getirdi: Güzel bir sözü,

---

1. 16/Nahl, 2
2. 21/Enbiya, 25
3. 2/Bakara, 256
4. Sait bin Cübeyr ve Dehhak 'Sapasağlam kulp'un' Kelime-i Tevhid olduğunu söylerler.
5. 48/Fetih, 26
6. Taberi, Tirmizî, İmam Ahmed bu tefsiri Ubey bin Ka'b'dan rivayet ederler.
7. 14/İbrahim, 27
8. Buhari, Tefsir kitabında İbrahim Suresi tefsirinde Bera bin Azib'ten 'Sabitleştirici sözün' Kelime-i Tevhid olduğunu rivayet eder.

kökü (yerde) sabit, dalları gökte olan güzel bir ağaca (benzetti)." [1] (2)

Bu kelime ateşten kurtuluş kelimesidir...

Müslim, Sahih'inde Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* şu rivayeti kaydeder; müezzin ezan okurken '*Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur*' kısmını okuyunca Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* "*Ateşten kurtuldu*" buyurdular. [3]

"Kim 'La ilahe illallah Muhammedun Rasûlullah' derse Allah ateşi ona haram kılmıştır." [4]

Bu kelime mizanda her şeye ağır gelecek olan kelimedir...

Nuh aleyhisselam vefat ederken oğluna şöyle dedi: "Sana La ilahe illalah'ı emrediyorum. Eğer bu kelime mizanın bir kefesine, yedi gök ve yer de diğer kefesine konsa bu kelime ağır gelirdi." [5]

Yine Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* kıyamet gününde adamın birinin 99 günah defteri olacağını ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* o günah defterlerini, Kelime-i Şehadetin olduğu bir kart ile tartacağını ve Kelime-i Şehadetin ağır geleceğini bildirir.[6]

Bu kelime dünyada insanın malını ve canını koruma altına alır...

"Kim La ilahe illalah der ve Allah'ın dışında ibadet edilenleri inkâr ederse malı ve canı haram olur (koruma altına alınır)." [7]

---

1. 14/İbrahim, 24
2. İbni Kesir İbni Abbas'tan rivayet eder.
3. Müslim, Kitabu's Salât, 382.
4. Buhari, Müslim
5. İmam Ahmed, Müsned, (2/225). Bu manada Musa *aleyhisselam* Allah'tan dua ve zikir için bir kelime istediği ve kendisine bu kelimenin zikredildiğine dair buna benzer bir rivayet vardır. Heysemi senedinde zayıflık olduğunu söyler.
6. Tirmizî, 2639; İbni Mace, 4300.
7. Müslim, Kitabu'l İman, Bab Emru bi Kıtalin Nas.

İmam Buhari, Müslim ve başkalarının birçok sahabeden rivayet ettikleri meşhur hadiste Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Ben, insanlarla kelime-i şahadeti söyleyip, namazı kılıp, zekâtı verinceye kadar savaşmakla emrolundum. Eğer bunu yaparlarsa mallarını ve canlarını benden korumuş olurlar..."

Bu kelime imanın en faziletli şubesidir...

"İmanın altmış küsur şubesi veya yetmiş küsur şubesi vardır. En faziletlisi La ilahe illalah, en düşüğü ise yoldan eziyet veren maddeleri gidermektir. Hayâ da imandandır." [1]

Yine bu kelime savaşların sebebidir. Baba ile oğlu karşı karşıya getiren, anne ile evladını düşman yapan, başta Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ve diğer tüm Peygamberlerin uğruna her türlü eziyete katlandığı kelimedir. Hiçbir zaruretin, tebliğinden ve muhtevasından yüz çevirmeyi mubah kılamayacağı tek kelimedir. O, dinin zirvesi olan cihadın dahi uğrunda yapıldığı kelimedir. O, Nuh'un *aleyhisselam* bıkmadan usanmadan dokuz yüz elli sene kendisine çağırdığı kelimedir. Saymakla fazileti, önemi anlatılamayacak kadar büyük olan kelimedir O...

Madem bu kelime çok önemli ve faziletlidir, madem dünya ve ahiret saadeti bu kelimeye bağlıdır; o zaman başlanılması, anlatılması, yazılması en öncelikli olan kelime de bu kelimedir.

---

1. Müslim, Kitabu'l İman, 152.

KELİME-İ TEVHİD'İN MANASI

Kelime-i Tevhid'in manasının anlaşılması için geçen sayfalarda zikrettiğimiz gibi ilah kavramının anlaşılması gereklidir. Çünkü bu kelimenin özü tüm ilahların reddi ve bir ilahın kabul edilmesidir.

Peki, kimdir reddedilen ve kabul edilen ilah?

Allah *subhanehu ve teâlâ* buyuruyor ki:

وَإِلَـهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ لاَّ إِلَهَ إِلاَّ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

"İlahınız tek bir ilahtır. Ondan başka ilah yoktur. O rahmandır, rahimdir." [1]

İslam âlimlerinin ayetteki *'ilah'* kavramı hakkındaki görüşleri şöyledir:

İmam Taberi *rahimehullah*: *'İlah, kendisine itaat edilip ibadeti hak edendir'* der.

Razi *rahimehullah* tefsirinde konuyu açıkladıktan sonra; *'Bunlar gösterir ki ilah, kendisine ibadet edilendir'* der.

Beydavi *rahimehullah*: '*Sizden ibadeti hak edendir*' der.

Nakillerden anlaşıldığına göre ilah, kendisine ibadet edilen demektir. Buna işaret eden ayetler pek çoktur:

وَاتَّخَذُوا مِن دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِّيَكُونُوا لَهُمْ عِزاً ۞ كَلَّا سَيَكْفُرُون بِعِبَادَتِهِمْ

"Onlar kendilerine bir kuvvet olsun diye Allah'ın dışında ilahlar edindiler. Hayır asla! O ilah edindikleri onların ibadetlerini yalanlayacaklardır." [2]

Dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ* önce, onların Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışında ilah edindiklerini bildirmiş,

1. 2/Bakara, 163
2. 19/Meryem, 81-82

sonra da bu sahte ilahların, onların kendilerine yaptıkları ibadetleri inkâr edeceklerini açıklamıştır. Bu da gösterir ki İlah, kendisine ibadet edilen demektir.

La ilahe illalah demek; Allah *subhanehu ve teâlâ* dışında tüm ibadet edilen sahte ilahların inkâr edilip, ibadet mercii olarak sadece O'nun belirlenmesidir. Bu kelimeyi nutkeden kişi Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ibadet edeceğini ve O'nu ibadette birleyeceğini baştan kabul etmiş demektir.

'La' denilince nefy (inkâr), ***'İlla'*** denilince de ispat vardır.

"Senden önce hiçbir resul göndermedik ki ona: 'Benden başka ilâh yoktur; şu halde bana ibadet edin' diye vahyetmiş olmayalım." [1]

Bu kelime, tüm Rasûllere vahyedilmiştir. Biz, Peygamberlerin kavimlerine bu kelimeyi sunumlarını incelersek, kelimenin manası daha iyi anlaşılacaktır. Çünkü kitabımız Kur'an, bazen bir yerde özet anlattığı bir meseleyi bir başka surede daha geniş bir şekilde anlatır. Buna en güzel örnek Peygamber kıssalarıdır. Şimdi Rasûllerin bu kelimeyi sunumlarına bakalım, ta ki kelime tafsilatıyla anlaşılsın.

"Andolsun ki biz her ümmete 'Allah'a ibadet edin ve Tâğut'tan sakının' diye (emretmeleri için) bir Peygamber gönderdik." [2]

"Andolsun ki Nuh'u elçi olarak kavmine gönderdik. Dedi ki: 'Ey kavmim! Allah'a ibadet edin, sizin ondan başka ilahınız yoktur.' " [3]

"Ad kavmine de kardeşleri Hûd'u (gönderdik). O dedi ki:

1. 21/Enbiya, 25
2. 16/Nahl, 36
3. 7/Araf, 59

'Ey kavmim! Allah'a ibadet edin. Sizin O'ndan başka ilahınız yoktur.' " [1]

İşte Peygamberlerin dilinden bu kelimenin özü: Bir olan Allah'a ibadet etmek ve onun dışında ibadet edilen tüm sahte ilah ve tağutları inkâr etmek ve onlardan uzak durmaktan ibarettir.

Kelimenin manasını sadece ve sadece Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ibadet etmek olarak açıklayınca, belki bazılarının aklına şu soru gelebilir:

'Allah'tan başkasına ibadet eden mi var ki bu kelimenin yeniden anlaşılmasından bahsediyorsunuz?'

İşte asıl sorun da budur. İnsanlar ibadetin ne manaya geldiğini anlamayınca veya ibadeti sadece namaz, oruç, zekât, hacdan ibaret sanınca, bu soruyu sormaları doğaldır. Bu kelimeyi gündeme getirmemizin sebebi: *La ilahe illalah*'ı söyleyip, ibadetin anlamını bilmediği için veya dar bir çerçevede anladığı için, sadece Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ibadet ettiğini zannedip, Allah ile beraber binlerce sahte ilaha ibadet eden zavallıların aydınlatılmasıdır. Olur ki yanlışlarının farkına varır ve debelendikleri şirk bataklığından kurtulurlar.

İbadet kelimesi arapça a-b-d (عبد) kökünden türemiştir.

Şu manalara gelir;

a. Kölelik

b. Boyun eğerek itaat etme

c. Tapmak, ibadet etmek

d. Bir şeyin bir şeye bağlı olması, ondan kopmaması

1. 7/Araf, 65

e. Bir şeyin başkasını yapacağından alıkoyması[1]

Kur'an-ı Kerim'de ibadetin kullanımına birkaç örnek verelim. Bu örneklerle beraber çevremizde yaşayan insanların kime ibadet ettiğini anlamaya çalışalım.

KUR'AN'DA İBADET

1. Hâkimiyet Yetkisinin Başkalarına Verilmesi İbadettir

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَاباً مِّن دُونِ اللّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلاَّ لِيَعْبُدُوا إِلَـهاً وَاحِداً لاَّ إِلَـهَ إِلاَّ هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ

"(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını), (Hıristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i rabler edindiler. Hâlbuki onlara ancak tek ilâha ibadet etmeleri emrolundu. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden uzaktır." [2]

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: "(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını), (Hıristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i rabler edindiler" ayetini okurken cahiliyyede Hıristiyan olan Adiy bin Hatim boynunda gümüşten bir haç takılıyken geldi. "Onlar haham ve rahiplere ibadet etmediler" dedi. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle dedi: "Din adamları onlara Allah'ın helallerini haram, haramlarını da helal kıldılar. Onlar da buna tâbi oldular. İşte bu, onların din adamlarına ibadetleridir." [3]

Hidayet ve rahmet olan Kur'an ve onun açıklayıcısı Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, ehli kitabın, din adamlarına

1. Bu bölüm, Mevdudi'nin 'Kur'an'a Göre Dört Terim' kitabından alınmıştır.
2. 9/Tevbe, 31
3. Kıssayı İbni Kesir ve Taberi Tevbe 31. ayetin tefsirinde nakletmişlerdir. Ayrıca Tirmizi, Tevbe süresi tefsirinde 3095 no'lu hadiste zikretmiştir.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* haram ve helallerini değiştirme yetkisini vermesini ibadet olarak isimlendirmiş ve bu yetkiyi onlara vermekle onların, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışında ibadet ettikleri Rabler edindiklerini söylemiştir. O'nun görevi Kur'an'ı bize ulaştırmak ve açıklamaktır.

"Biz sana, insanlara indirileni açıklayasın diye kitabı indirdik." [1]

Şimdi şöyle bir düşünün. Bugün Kelime-i Tevhid'i söyleyen hatta söylemekle kalmayıp vird haline getiren, demokratik seçimlere katılıp oy vererek Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kanunlarını değiştirme, yenileme, hükmünü iptal etme yetkisini parti ve şahıslara verenler acaba söyledikleri Kelime-i Tevhid gereği sadece Allah'a *subhanehu ve teâlâ* mı ibadet etmişler, yoksa Allah'ın dışında ibadet ettikleri rabler mi edinmişlerdir?

İnsanların Kelime-i Tevhid'in özü olan ibadet etme ve Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* ibadette birleme noktasında bu kadar açık sapıklık ve şirk içerisinde olmaları bu kelimenin içeriğinin gündem yapılması için yeterlidir.

Tabii ki burada bazıları şöyle diyebilir: Haklısınız!!! Ayet ve tefsirinde olduğu gibi bu yanlıştır. Fakat bugün insanlar seçimlerde oy kullandıkları zaman kimseye Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kanunlarını değiştirme yetkisini vermek amacıyla oy vermezler. Özellikle de islami olan partilere -ki İslam onlardan, onlar da İslamdan uzaktırlar- oy verenler...

Biz de cevaben bunlara deriz ki;

- Rivayete dikkat edilirse bunu yapan Ehli kitab da bunun böyle olduğunu bilmiyorlardı. Fakat bu onların Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* başkalarına ibadet ettikleri ve onları Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışında rabler edindikleri gerçeğini değiştirmemişti.

---

1. 16/Nahl, 44

- Bu konuda daha başka ayetler de bu yetkinin Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* başkasına verilmesinin küfür olduğuna işaret eder.

إِنِ الْحُكْمُ إِلاَّ لِلّهِ أَمَرَ أَلاَّ تَعْبُدُوا إِلاَّ إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَـكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لاَ يَعْلَمُونَ

"Hüküm sadece Allah'a aittir. O size kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." [1]

Bu ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* hükmün kendisine ait olduğunu beyan ettikten sonra başkalarına ibadet etmeyi yasaklamıştır. Dikkat edilirse hükmün Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ait kılınması ve ibadet peş peşe zikredilmiştir.

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاء شَرَعُوا لَهُم مِّنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَن بِهِ اللَّهُ

"Yoksa onların, Allah'ın izin vermediği konularda onlara kanunlar yapan ortakları mı vardır." [2] [(3)]

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* izin vermediği konularda kanun yapanlar, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışında ortak edinilmişlerdir. Bunun asrımızdaki en açık şekli, demokrasi dininin gereği olarak seçimlere katılmak ve kullanılan oylarla bu yetkiyi insanlara vermektir.

2. Duanın İbadet Manasında Kullanılması

وَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ

"Rabbiniz şöyle buyurdu: Bana dua edin, kabul edeyim.

---

1. 12/Yusuf, 40
2. 42/Şura, 21
3. Bu konuda daha geniş bilgi almak için 'Oy Kullanmanın Hükmü' adlı risalemize bakılabilir. Bu risale internet ortamında yayınlanmıştır.

Çünkü bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir." [1]

Ayette önce *"Bana dua edin"* buyuruluyor ve hemen ardından *"...Bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar..."* deniliyor. Bu da yüce Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yanında duanın ibadet olduğuna delildir.

Ayrıca bu ayetin tefsirinde Tirmizî ve Ebu Davud, Numan bin Beşir'den *radıyallahu anh* şu hadisi naklederler; Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu: *"Dua ibadetin ta kendisidir"* sonra da *"Rabbiniz şöyle buyurdu: Bana dua edin, kabul edeyim. Çünkü bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir"* ayetini okudu.[2]

Görüldüğü gibi Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* de bu ayete dayanarak duanın ibadetin ta kendisi olduğunu beyan etmiştir. Kelime-i Tevhid'in manasının, Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* ibadette birlemek ve O'nun dışında ibadet edilenleri yalanlamak olduğunu beyan etmiştik. Eğer dua ibadet ise, peki bugün kabirlerde salih insanlar dedikleri yatır ve türbelere dua eden veya sıkıştı mı yüce Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* önce aklına Abdulkadir Geylani gelen insanların durumu ne olacaktır? Bunlar, manasını bilmeden telaffuz ettikleri Kelime-i Tevhid ile ne denli bir tezat içerisindedirler, varın siz düşünün. Ağızlarıyla söylediklerini, hal lisanıyla yalanlayan bu zavallılar keşke Ebu Cehil kadar bu kelimenin manasını anlasalardı! Bunların hali; ben hırsız değilim, ben ahlaklıyım deyip de aynı anda birinin cebine elini sokan adam gibidir. Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* başka tüm ibadet edilenleri reddettim (*La ilahe illalah*) diyerek girdikleri yatırlardan, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışında birine ibadet etmiş vaziyette çıkarlar.

1. 40/Mü'min, 60
2. Tirmizî, 3247; Ebu Davud, 1479 (Tirmizî Tefsirde, Ebu Davud ise Salât kitabında rivayet eder.)

Bu zavallılara Yüce Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şu ayetlerini hatırlatırız;

"El açıp yalvarmaya lâyık olan ancak O'dur. O'nun dışında el açıp dua ettikleri onların isteklerini hiçbir şeyle karşılamazlar. Onlar ancak ağzına gelsin diye suya doğru iki avucunu açan kimse gibidir. Hâlbuki (suyu ağzına götürmedikçe) su onun ağzına girecek değildir. Kâfirlerin duası kuşkusuz hedefini şaşırmıştır." [1]

"Allah'a iftira eden ya da O'nun ayetlerini yalanlayandan daha zalim kim vardır! Onların kitaptaki nasipleri kendilerine erişecektir. Sonunda elçilerimiz (melekler) gelip canlarını alırken 'Allah'ı bırakıp da çağırdıklarınız (dua ettikleriniz) nerede?' derler. (Onlar da) 'Bizden sıvışıp gittiler' derler. Ve kâfir olduklarına dair kendi aleyhlerine şahitlik ederler." [2]

"Allah'ı bırakıp da sana fayda veya zarar vermeyecek şeylere çağırma (dua etme). Eğer bunu yaparsan, o takdirde sen mutlaka zalimlerden (müşriklerden)[3] *olursun. Eğer Allah sana bir zarar dokundurursa, onu yine O'ndan başka giderecek yoktur. Eğer sana bir hayır dilerse, O'nun keremini geri çevirecek de yoktur. O, hayrını kullarından dilediğine eriştirir. Ve O bağışlayandır, esirgeyendir."* [4]

"Eğer onları çağırırsanız (Allah'ın dışındakilere dua ederseniz), sizin çağırmanızı işitmezler. Faraza işitseler bile, size cevap veremezler. Kıyamet günü de sizin koştuğunuz şirki reddederler." [5]

İbadet hayatın her alanını kapsar, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sevip razı olduğu her şey ibadettir. O'na has olan, O'ndan başkasına yapılması yasaklanan her şey ibadettir. Müs-

1. 13/R'ad, 14
2. 7/A'raf, 37
3. Tefsirlerde âlimler buradaki zulmü şirk olarak açıklar. Taberi tefsirine bakınız.
4. 10/Yunus, 106-107
5. 35 Fatır, 14

lüman; hayatının her alanının ibadet olduğu bilinciyle Allah'a *subhanehu ve teâlâ* yönelendir. Onun namazı, kurbanı, ölümü, hayatı kısacası her şeyi, ortağı olmayan Allah'a *subhanehu ve teâlâ* aittir.

3. İtaatin İbadet Manasında Kullanılması

أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ وَأَنِ اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

"Ey Âdemoğulları! Size, 'Şeytana ibadet etmeyin, çünkü o sizin apaçık bir düşmanınızdır' demedim mi? Ve 'Bana ibadet ediniz, doğru yol budur' demedim mi?" [1]

Ayette Allah *subhanehu ve teâlâ*, *"...Şeytana ibadet etmeyin"* buyuruyor. Genelde müfessirler buradaki ibadetin itaat manasında olduğunu bildirmişlerdir. Evet, insanın itaat mercii olarak belirlediği varlık aynı zamanda ibadet ettiği mercidir. İnsanoğlu hangi kanunlara göre hayatını belirliyor, neye itaat ediyorsa ibadetini de ona sunuyor demektir. Mutlak itaat Allah *subhanehu ve teâlâ* ve Rasûlüne *sallallahu aleyhi ve sellem* yapılır. Rasûle itaat dahi Allah *subhanehu ve teâlâ* emrettiği içindir. Bugün mutlak itaati Allah'a *subhanehu ve teâlâ* değil de Birleşmiş Milletlere yapan yöneticiler, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* değil mutlak itaat ettikleri mercilerin kullarıdırlar. Aynı zamanda oy kullanıp, itaat edilecek kanunlar yapma yetkisini Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışındaki kurumlara verenler de ibadetlerini, bu kurumlara yapan insanlardır.

İbadet olup, insanı dinden çıkaran itaat, küfür alanında yapılan itaattır. Küfür ameli olmayan şeylerde yapılacak olan itaat, isyan olup insanı dinden çıkarmaz. Bunun en güzel örneği şeytan ve Âdem'in *aleyhisselam* kıssasıdır. İkisi de Allah'a *subhanehu ve teâlâ* isyan etmiş, onun emri-

1. 36/Yasin, 60-61

ni çiğnemişlerdi. Şeytan kâfir diye isimlendirilmiş, Âdem *aleyhisselam* ise âsi olarak isimlendirilmişti.

"Hani biz meleklere (ve cinlere): Âdem'e secde edin, demiştik. İblis hariç hepsi secde ettiler. O yüz çevirdi ve büyüklük tasladı, böylece kâfirlerden oldu." [1]

Çünkü şeytan Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* emrine karşı gelmiş ve bunu da kibrinden yapmıştı. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* emirlerine kibirle karşı gelmek küfür olduğundan şeytan, kâfirlerden olmuştur.

"Nihayet ondan yediler. Bunun üzerine kendilerine ayıp yerleri göründü. Üstlerini cennet yaprağı ile örtmeye çalıştılar. (Bu suretle) Âdem Rabbine âsi olup yolunu şaşırdı." [2]

Âdem *aleyhisselam*, küfür olmayacak bir amelle şeytana uyduğundan kâfir olmamış, asi olmuştu.

Bu saydıklarımızın dışında Kur'an ve Sünnet'te geçen "*Allah'ın sevip razı olduğu ve sadece Allah'a yapılan her şey*" ibadettir. Bunları Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* başkasına sarf eden insan Kelime-i Tevhid'in özüne aykırı davranmış ve diliyle ikrar ettiği hakikati, lisan-ı haliyle yalanlamıştır. Kurban, adak, tavaf amelleri gibi... Maalesef bu ibadetler bugün yüce Allah'a *subhanehu ve teâlâ* değil de, cahiliyyede olduğu gibi salih olduğu iddia edilen insanların türbe ve yatırlarına yapılır hale gelmiştir.

Önemli Bir Husus

Birçok insana Kelime-i Tevhid'in manası sorulduğunda *'Allah'tan başka ilah yoktur'* der. Peki, *'Allah'tan subhanehu ve teâlâ başka ilah yoktur ne demektir?'* diye sorarsanız genelde cevap şöyle olur;

Yani bizi yaratan O'dur, bize rızkı veren O'dur.

1. 2/Bakara, 34
2. 20/Taha, 121

Oysa daha önce de belirttiğimiz gibi Kelime-i Tevhid'in manası bu değildir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yaratıcı olduğunu, rızkı verdiğini Mekkeli müşrikler de biliyordu. Ama bu, onları İslam dairesine sokmamış, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* kılıcından kurtaramamıştı.

Allah *subhanehu ve teâlâ* müşriklerin kendisini yaratıcı ve rızkı veren olduğunu kabul ettiklerini şu ayetlerde açıklamıştır:

"Andolsun ki onlara: 'Gökleri ve yeri yaratan, güneşi ve ayı buyruğu altında tutan kimdir?' diye sorsan mutlaka 'Allah' derler. O halde nasıl (haktan) çevrilip döndürülüyorlar? Andolsun ki onlara: 'Gökten su indirip onunla ölümünün ardından yeryüzünü canlandıran kimdir?' diye sorsan mutlaka 'Allah' derler. De ki: (Öyleyse) Hamd da Allah'a mahsustur. Fakat onların çoğu (söyledikleri üzerinde) düşünmezler'.' [1]

"(Rasûlüm!) De ki: 'Size gökten ve yerden kim rızkı veriyor? Ya da kulaklara ve gözlere kim malik (ve hâkim) bulunuyor? Ölüden diriyi kim çıkarıyor, diriden ölüyü kim çıkarıyor? (Her türlü) işi kim idare ediyor?', 'Allah' diyecekler. De ki: 'Öyle ise (Ona asi olmaktan) sakınmıyor musunuz?' " [2]

İki farklı sureden örnek olarak verdiğimiz ayetlerden de anlaşıldığı üzere insanın; Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yaratıcı, rızık veren, tüm işleri yöneten olduğunu, dirilten ve öldüren olduğunu bilmesi, onu İslam dairesine sokmaz. Eğer Kelime-i Tevhid'in manası bu olsaydı Mekkeli müşriklerle bu kelimeyi söyleyene kadar savaşmak abes olurdu. Yukarıda zikrettiğimiz gibi Kelime-i Tevhid'in manası ve özü; Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* ibadette birlemek ve O'nun dışında ibadet edilen sahte ilahları ***'La'*** diyerek inkâr etmektir.

1. 29/Ankebut, 61-63
2. 10 Yunus, 31

Bugün *La ilahe illalah'ı* söyleyip de bu kelimeden, yalnızca yaratanın Allah olduğunu anlayan insanlar, acaba İslam dairesine girer mi? Eğer bu insanlar, bu sapık anlayışlarıyla İslam dairesine girebiliyorlarsa acaba Mekkeli müşrikleri İslam dairesinin dışında bırakan sebep neydi?

Zira onların sorunu Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yaratıcı olduğunu kabul etmek değildi. Onların sorunu ibadeti Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışında bir takım varlıklara yöneltmeleriydi. Mesela, onlar dua edecekleri zaman salih olduklarına inandıkları şahısların heykellerine dua ederlerdi. Çünkü onlar günahkârdı. Mutlaka onlarla Allah *subhanehu ve teâlâ* arasında, onlara aracılık yapacak, onlara şefaat edecek birileri lazımdı.

Dün; bugüne ne kadar da benziyor! Bugün de *La ilahe illalah* kelimesinden yalnızca Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yaratıcı olduğunu anlayan insanlar, salih olduklarına inandıkları ölülerin kabirleri başında (veya uzaktan) bu insanları çağırıyorlar. Gerekçeleri dahi aynıdır: *'Biz kimiz ki? Bizler günahkâr ve aciz insanlarız. Ancak bu evliyalar Allah katında değerli, salih insanlardır. Bunlar bizim şefaatçilerimizdir.'*

> *"Dikkat et! Halis din yalnız Allah'ındır. O'nu bırakıp kendilerine bir takım dostlar edinenler: 'Onlara, bizi sadece Allah'a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz' derler. Doğrusu Allah, ayrılığa düştükleri şeylerde aralarında hüküm verecektir. Şüphesiz Allah, yalancı ve inkârcı kimseyi doğru yola iletmez."* [1]

Oysa dua, Kur'an'da ibadet manasında kullanılıyordu. O gün insanlar ibadeti (duayı) taşlara yöneltmişler ve kâfir olmuşlardı. Hatta Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tanıyıp onun varlığına iman ettikleri halde kâfir olmuşlardı. Acaba bugün dua ibadetini Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* başkasına yönelten, yaratıcı olarak Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tanıyan ve bununla

---

1. 39/Zümer, 3

da İslam dairesine girdiğini zanneden insanların hükmü nedir? [1]

Yine o günün müşrikleri Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tanıyor, iman ediyordu. Ancak hâkimiyet yetkisini Allah'a *subhanehu ve teâlâ* vermek yerine, kabile reislerine veya yöneticilere veriyorlardı. Bunu yaptıkları zaman da Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* bilmeleri ve O'na iman etmeleri, onları İslam dairesine dâhil etmeye yetmiyordu.

Bugün de Kelime-i Tevhid'den sadece Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yaratıcı olduğunu anlayan bir takım insanlar, hâkimiyet yetkisini kabile reislerine değil de parti reislerine ve milletvekillerine (oy aracılığıyla) veriyorlar. Ama bunlar İslam dairesinde sayılıyorlar. Acaba onlara bu torpili kim geçmiştir? Yahudiler de her türlü haram ve şirki işleyip biz Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sevgili kulları ve oğullarıyız, bize ateş dokunmayacaktır diyorlardı. Ama onların bu zanları ve Allah'a *subhanehu ve teâlâ* yaptıkları iftira da onları kurtaramamıştı.

"İsrail oğulları: 'Sayılı birkaç gün müstesna bize ateş dokunmayacaktır' dediler. (Onlara) De ki: Siz Allah katından bir söz mü aldınız? (ki Allah sözünden caymaz) Yoksa Allah hakkında bilmediğiniz şeyleri mi söylüyorsunuz? Hayır! Kim bir kötülük eder de kötülüğü kendisini çepeçevre kuşatırsa işte o kimseler cehennemliklerdir. Onlar orada devamlı kalırlar." [2]

Bu saydıklarımızdan anlaşıldığı gibi insanın Kelime-i Tevhid'den faydalanıp, İslam dairesine girebilmesi için bu kelimenin özü olan *'ilah'* ve *'ibadet'* kavramlarını anlaması ve uygulamaya geçirmesi gerekir. Tabii ki bu kavramları babalar ve atalar dininde olduğu gibi değil, hidayet rehberi olan Kur'an ve Sünnet'te geldiği gibi anlamalı

1. Bu konuda Buhari, Tefsir kitabı Nuh Suresi 23. Ayetin tefsirine bakınız. İşaret ettiğimiz konuyu İbni Abbas rivayet etmiştir.
2. 2/Bakara, 80-81

ve yaşamalıdır. Ayrıca daha bu kelimenin özünü anlamayan veya yanlış anlayan insanlar acaba şirkten nasıl uzaklaşacaklardır? Şeytan insanları saptıracağına dair Allah'a *subhanehu ve teâlâ* söz vermişti. Şeytana en fazla haz veren şey insanları şirke düşürmektir. Çünkü şirk sahibi, şirkinden tevbe etmeden ölürse onun Allah *subhanehu ve teâlâ* katında affı yoktur. Şirkin, ibadetin, ilahın ne olduğunu bilmeyen insanın bu konuda kandırılmasından daha kolay ne olabilir? Biz Müslüman davetçilere düşen, insanların cahil olduğu ve dinin esası olan bu kavramları her mecliste her ortamda gündeme getirmektir.

KELİME-İ TEVHİD'İN ŞARTLARI

Bu bölümde Kur'an ve Sünnet ışığında '*La ilahe illa-lah'* kelimesinin şartlarından bahsedeceğiz (inşallah). Bazı kendini bilmez halk sömürücüleri, halkın cehaletinden ve muvahhid ilim adamlarımızın azlığından istifade ederek halkı çok ucuz bazı şüphelerle kandırmışlardır. Halka (geçim kaynakları olan) mevlit, taziye gibi vasıtalarla resmi minberlerden şöyle seslenirler:

"Kim 'La ilahe illalah' derse cennete girer."

Bu söz, hadisi şeriftir. Ama başı sonu kesilmiş, kanlar içerisinde feryat eden bir hadis... Gerekleri, manası, şartları ve bozan unsurlarından soyutlanmış, kuru bir kelime halinde zikredilen bir hadis. Bu bel'amların durumu; insanlara namaz kılın deyip de abdesti, kıbleye yönelmeyi, avret yerlerini örtmeyi, namazı bozan unsurları öğretmeyen ve bu şekilde kılacakları namazın kendilerini cennete götüreceğini söyleyenlerin durumu gibidir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* namazı emretmiştir, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hadislerinde teşvik etmiştir. Ama hangi namazı? Sadece kelime ve hareketlerden oluşan namazı mı, yoksa abdest, kıbleye yönelme ve diğer şartları da içeren namazı mı? Kelime-i Tevhid de bunun gibidir. Sadece kelimeden ibaret değil bilakis şartları, bozan unsurları olan anlamlı bir eylemdir. Nasıl ki namaz; şartları ve rükunları yerine getirilmez ise batıl oluyor ve sahibine fayda vermiyorsa, aynı şekilde şartları ve rükunları yerine getirilmemiş Kelime-i Tevhid de batıldır ve sahibine fayda veremez.

Şart Ne Demektir?

Usulu'l Fıkıh kitaplarında âlimlerimiz şartı şöyle tanım-lamışlardır:

Şart: Kendisi olmadığı zaman, şart koşulduğu şeyi geçersiz kılan veya ortadan kalktığında, şart koşulduğunun hükmünü iptal eden, geçersiz kılandır.[1]

Genelde âlimler bu konuda, namaz ile abdesti veya zekât ile üzerinden bir senenin geçmesini örnek olarak verirler. Açıklayacak olursak; abdest namazın şartıdır. Abdestsiz namaz kılınırsa bu namaz kendine şart olan abdest olmadan kılındığından dolayı geçersiz ve batıldır.

Konumuza dönecek olursak Kelime-i Tevhid'in bazı şartları vardır. Bu şartlar yerine gelmeyince Kelime-i Tevhid, sahibine abdestsizin kıldığı namazın kendisine fayda vermediği gibi fayda vermeyecektir. Abdestsiz namaz kılan bir insan sürekli namaz kıldığını iddia etse de namazı yoktur. Kelime-i Tevhid'i söyleyen bir insan da günde yüzlerce defa tekrarlasa ama şartlarını yerine getirmezse bu insanın Kelime-i Tevhid'i kendine fayda vermez ve batıldır.

1. Vehbe Zuhayli Usulu'l Fıkhu'l İslamî 1/104, Abdülkerim Zeydan Veciz 58.

1. Şart: TAĞUTU İNKÂR ETMEK

Tağutu reddetmek, imanın olmazsa olmazı, Kelime-i Tevhid'in ilk şartıdır. Bunun delili şu ayet-i kerimedir:

فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِن بِاللّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى لاَ انفِصَامَ لَهَا وَاللّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

"Kim Tağutu inkâr eder Allah'a iman ederse, işte o kopması olmayan sağlam kulpa yapışmıştır. Allah işitendir, bilendir." [1]

Ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* sapasağlam kulpa yapışabilmek için iki şart sayıyor:

1. Tağutun inkâr edilmesi.
2. Allah'a iman edilmesi.

Kopması olmayan sağlam kulp nedir?

Müfessirlerden Mücahid *rahimehullah*, bunun *'İman'* olduğunu, Suddi *rahimehullah 'İslam'* olduğunu, İbni Abbas ve Sait ibni Cübeyr *radıyallahu anhuma* ise '*La ilahe illalah* kelimesi' olduğunu beyan etmişlerdir. Enes *radıyallahu anh* ise 'Kur'an' demiştir.[2]

İmam Kurtubi ve İbni Kesir *rahimehullah* bu yorumları naklettikten sonra hepsinin aynı manaya döndüğünü, aralarında çelişki olmadığını söylerler. Sahabe ve selefin yaptığı tefsirlere dikkat edilirse hepsi ayette geçen sağlam kulpu; dinin olmazsa olmazlarına hamletmişlerdir.

Evet, kopması olmayan kulp imandır, İslamdır, Kelime-i Tevhiddir. Kişi bu sayılan dairelere girebilmek için mutlaka ayetin başında şart edatıyla zikredilen tağutu inkâr ve Allah'a *subhanehu ve teâlâ* imanı yerine getirmelidir. Bu

1. 2/Bakara, 256
2. İbni Kesir, Bakara Suresi 256. ayetinin tefsirine bakınız. İmam Kurtubi'den de bu ayetin tefsirine bakılabilir.

şart, onun bunun belirlediği bir şart değildir. İnsanların Kelime-i Tevhid ile dine girebileceğini Allah *subhanehu ve teâlâ* belirlemiş olduğu gibi bu kelimenin şartlarını da yine O belirlemiştir. Yani insanın bunda seçim hakkı yoktur. Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* olan tüm şartlarda olduğu gibi bunda da kişi yaptığı veya söylediği amelden faydalanıp, şer'an amelinin kabul olmasını istiyorsa şartı yerine getirecektir.

Şartı açıklarken namaz örneğini vermiştik. Nasıl ki namazın şartı olan abdest olmadan namaz olmuyorsa, aynı şekilde dine girebilmenin ilk şartı olan tağutu inkâr olmadan da dine giriş gerçekleşemez.

Tağutu inkâr şartına Rasûlullah da *sallallahu aleyhi ve sellem* birçok defa dikkat çekmiştir:

مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَرُمَ مَالُهُ وَدَمُهُ وَحِسَابُهُ عَلَى اللَّهِ

"Kim La ilahe illalah der ve Allah'ın dışında ibadet edilenleri inkâr ederse onun canı ve malı haram olmuştur. Hesabı da Allah'adır." [1]

"İslam beş şey üzere bina edilmiştir" şeklindeki hadislerde genelde ilk sırada Kelime-i Şehadet gelir. İmam Müslim'in *rahimehullah* bir rivayetinde Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Kelime-i Şehadetin manasını açıklarmışçasına şöyle buyurur:

"İslam beş şey üzere bina edilmiştir. Allah'a ibadet edip, O'nun dışında ibadet edilenleri inkâr etmek, namazı kılmak, zekâtı vermek, hacca gitmek ve ramazan orucu tutmak." [2]

Bu hadis ve ayetlerden anlaşılır ki sağlam kulp olan Kelime-i Tevhid ve İslam'ın üzerine bina edildiği ve olmazsa olmazı olan Kelime-i Şehadetin aslı Allah'ın *subhane-*

1. Müslim, Kitabu'l İman, 129.
2. Müslim, Kitabu'l İman, 112.

hu ve teâlâ dışında ibadet edilen tüm tağutları reddetmektir. Hatta dikkat ederseniz Allah *subhanehu ve teâlâ* ayeti kerimede kendisine imandan önce tağutu inkâr etmeyi zikretmiştir. Çünkü tarih boyunca insanların Allah'a *subhanehu ve teâlâ* imanda sorunu olmamıştır. Bazı istisnalar bulunsa da, genelde insanların sorun yaşadığı mesele: Tağutu inkâr ve yalnızca Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ibadet etme meselesi olmuştur.

a. İnkâr Edilmeden Dine Girilmeyen ve Kelime-i Tevhid'in İlk Şartı Olan Tağutun Açıklanması

Lugatta; aşırıya gitmek, haddi aşmak manasına gelen Tağutun, Şer'i manası da buna yakın ve bundan türemiştir.

İmam Taberi *rahimehullah*, Bakara Suresi 256. ayetin tefsirinde tağutu tarif ederken söyle der:

'Tefsir ehli tağutun manasında ihtilaf etti.

1. Şeytan diyenler. Senediyle Ömer'den radıyallahu anh, Mücahit'ten, Dehhak'tan, Süddi'den nakleder.

2. Sihirbaz diyenler. Senediyle Ebu'l Aliye'den nakleder.

3. Kâhin diyenler. Senediyle Sait bin Cübeyr ve İbni Cüreyc'den nakleder.'

Bu görüşleri naklettikten sonra şöyle der: '*Bana göre Tağut, Allah'a karşı haddini aşıp, Allah'ın dışında ister kendi zorlamasıyla ister insanların isteğiyle ibadet edilen her şeydir. Allah'ın dışında ibadet edilen bu varlığın insan, şeytan, put veya herhangi bir şey olması hiç fark etmez.*'

İbni Kesir *rahimehullah* ayetin tefsirinde Ömer'in *radıyallahu anh* tağuta şeytan dediğini nakleder ve şöyle devam eder: *'Tağuta şeytan demesi çok kuvvetli bir görüştür. Çünkü bu tanım putlara ibadet, onlara muhakeme olma ve onlardan yar-*

dım dileme gibi cahiliyye ehlinin üzerinde olduğu tüm şerleri kapsar.'

İbni Kayyım El-Cevziyye *rahimehullah*, tağutu şöyle tanımlar:

> *'**Tağut**, kendisine ibadet edilme, bağlanılma ve itaat edilmede haddini aşan kul demektir. Her kavmin Allah'ın ve Rasûlü'nün dışında kendisine muhakeme oldukları, ibadet ettikleri, Allah'tan delil olmadığı halde tâbi oldukları şey, onların tağutudur. İşte bunlar âlemin tağutlarıdır. Sen bu tağutları ve insanların halini düşünecek olursan göreceksin ki insanların çoğu Allah'a değil tağuta ibadet eder. Allah'a ve Rasûlüne değil tağuta muhakeme olur. Allah ve Rasûlüne değil tağutlara ibadet edip tâbi olurlar...'* [1]

Tağutun tanımıyla ilgili âlimlerden yaptığımız nakillerden sonra açıklamakta fayda görüyoruz ki: Genel olarak insanların çoğu ömründe bir defa dahi tağut kavramını duymamışlardır. Tabii ki burada şu soru açığa çıkar: Acaba ömründe bir defa dahi olsun tağutu duymayan, kendisine tağut kavramı anlatıldığı zaman 'tavuk' diye anlayan, dine girişin olmazsa olmazı olan bu kavrama böylesine yabancı olan insanların durumu ne olacaktır? Veya bunları tavuk ziyafetleriyle oyalayıp, kendileri tağutlaşan, mide eksenli yaşayan bel'amların durumu ne olacaktır?

Âlimler tağutu tanımlarken aslında çok güzel vasıflara temas etmişlerdir. Fakat dini kavramlardan uzaklaşmış veya uzaklaştırılmış olan insanların anlayabilmesi için Kur'an-ı Kerim'den tağuta atfedilen bazı vasıfları zikretmek faydalı olacaktır. Ta ki özelliklerini tanıyalım da, hayatın hangi aşamasında karşımıza çıkarsa çıksın onu tanıyıp inkâr edebilelim. Özellikle bazı çevreler sadece tağutun bir yönünü ele alınca -Allah'ın indirdikle-

1. İ'lamu'l Muvakki'in, 1/65.

riyle hükmetmeyen- maalesef bu gibi çevrelerin tağutu tam manasıyla inkâr edemediğini müşahede ettik. Mesela, kendisiyle tanıştığım bir davetçi tağut deyince bugün İslam ümmetine musallat olmuş, bizim isimlerimizle isimlenen, bizim dilimizi konuşan yerel mürtedler aklına geliyordu. Tanışıklık dönemimiz uzadıkça bu arkadaşın yöneticilerin dışında tağutlaşan ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışında kendilerine ibadet edilen birçok tağutu inkâr etmediği gibi hararetle savunduğunu gördüm. O zaman düşünmüştüm acaba neden böyleydi? Daha sonra baktım ki genelde insanlar tağut kavramını bir tarife sıkıştırdıklarından kendi tariflerinin dışında kalan birçok tağuttan habersiz yaşıyorlar. Hatta inkâr etmek bir yana savundukları dahi oluyor. Veya tağutu illa şahıslaştırmak isteyenler genelde fikir, müessese, huy, şehvet gibi bazen tağutlaşabilen birçok unsurdan bihaber yaşarlar. Buna binaen tağut kavramının geçtiği ayetleri ele alıp ayetler ışığında tağutun özelliklerini anlayalım.

b. Tağutun Birinci Özelliği Ve Açıklanması

اللّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّوُرِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَآؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُوْلَـئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

"Allah, inananların dostudur, onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. İnkâr edenlere gelince, onların dostları da tâğuttur, onları aydınlıktan alıp karanlığa götürür. İşte bunlar cehennemliklerdir. Onlar orada devamlı kalırlar." [1]

İmam Taberi *rahimehullah*, ayetin tefsirinde şöyle der: '*Allah, iman edenlerin dostu ve yardımcısıdır. Onları başarı ve yardımıyla dost edinmiştir. Onları küfrün karanlığından imanın nuruna çıkarır.*' Devamla şunları söyler: '*Kâfirlerin dostu da Allah'ın dışında ibadet ettikleri putlar vb. şeylerdir.*

1. 2/Bakara, 257

Onları imanın nurundan küfrün karanlıklarına götürür.'

İbni Kesir *rahimehullah* tefsirinde buna yakın şeyler söyledikten sonra şöyle der: '*Bundan dolayı aydınlık (nur) kelimesi tekil kullanıldı. Ama karanlıklar (zulumat) kelimesi ise çoğul olarak kullanıldı. Çünkü hak bir tane iken, küfrün birçok çeşidi vardır ve hepsi de batıldır.'*

Tağutun birinci özelliği budur. O, her zaman kendisine tâbi olan insanları vahyin nuru olan Kur'an, Sünnet ve tevhidden uzaklaştırarak, küfrün ve şirkin karanlığına götürür. Bu vasfı kendisinde bulunduran her şey mahiyeti ve ismi ne olursa olsun tağuttur. Buna bazı örnekler verecek olursak:

Şeytan

Ömer *radıyallahu anh*, tağutu şeytan olarak tefsir etmiştir. Çünkü şeytan, yeryüzündeki şerlerin hepsinin ana kaynağıdır. Allah'a *subhanehu ve teâlâ* vermiş olduğu söz gereği insanları saptırma ile meşguldür.

"Allah buyurdu: 'Ben sana emretmişken seni secde etmekten alıkoyan nedir?' (İblis): 'Ben ondan daha üstünüm. Çünkü beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın' dedi. Allah: 'Öyle ise, "İn oradan!" Orada büyüklük taslamak senin haddin değildir. Çık! Çünkü sen aşağılıklardansın!' buyurdu. İblis: 'Bana, (insanların) tekrar dirilecekleri güne kadar mühlet ver' dedi. Allah: 'Haydi, sen mühlet verilenlerdensin' buyurdu. İblis dedi ki: 'Öyle ise beni azdırmana karşılık, and içerim ki, ben de onları saptırmak için senin doğru yolunun üstüne oturacağım. Sonra elbette onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından sokulacağım ve sen, onların çoklarını şükredenlerden bulmayacaksın!' dedi. Allah buyurdu: Haydi, yerilmiş ve kovulmuş olarak oradan çık! Andolsun ki, onlardan kim sana uyarsa, sizin hepinizi cehenneme dolduracağım!" [1]

1. 7/Araf, 12-18

Kur'an'ın başka bir ayetinde bu olay şöyle anlatır:

"(Allah:) Ey İblis! Secde edenlerle beraber olmayışının sebebi nedir? dedi. (İblis:) 'Ben kuru bir çamurdan, şekillenmiş kara balçıktan yarattığın bir insana secde edecek değilim' dedi. Allah şöyle buyurdu: 'Öyle ise oradan çık! Artık kovuldun! Muhakkak ki kıyamet gününe kadar lânet senin üzerine olacaktır!' İblis: 'Rabbim! Öyle ise, (varlıkların) tekrar dirileceği güne kadar bana mühlet ver' dedi. Allah buyurdu ki: 'Sen mühlet verilenlerdensin. Allah katında bilinen vaktin gününe kadar...' İblis dedi ki: Rabbim! Beni azdırmana karşılık ben de yeryüzünde onlara (günahları) süsleyeceğim ve onların hepsini mutlaka azdıracağım! Ancak onlardan ihlâslı kulların müstesna..." [1]

O, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* insanları saptıracağına dair söz vermişti ve bu sözüne sadık da kaldı. Yalnız şunu belirtmekte fayda vardır: *'Allah, onun bu saptırmasına karşılık insanı başıboş bırakmamış, bilakis onun saptırmasından nasıl kurtulacaklarını Peygamberler aracılığıyla insanlara beyan etmiştir.'*

"Dedi ki: 'Birbirinize düşman olarak hepiniz oradan (cennetten) inin! Artık benden size hidayet geldiğinde, kim benim hidayetime uyarsa o sapmaz ve bedbaht olmaz. Kim de benim zikrimden yüz çevirirse şüphesiz onun sıkıntılı bir hayatı olacak ve biz onu, kıyamet günü kör olarak haşredeceğiz.' " [2]

Onun saptırmasına karşın kendini koruyabilenler, Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* gelen hidayete yani kitaba ve sünnete sıkı sıkıya bağlananlardır. Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* gelen hidayetin dışında kalan her yol şeytanidir. Her metod, heva ve hevesin ürünüdür. Bu metodun sahibi, hidayet yolunun dışında kalan yolunu ne ile isimlendirirse isim-

1. 15/Hicr, 32-40
2. 20/Taha, 123-124

lendirsin fark etmez. Şeytanın tek işi insanları vahyin aydınlığından, küfür, bidat, haram ve fıskın karanlığına sürüklemektir. Bu vasfı kendinde bulundurduğu için de o tağutların başıdır. Zaten sahabeden Ömer'in *radıyallahu anh*, tağuta şeytan dediğini zikretmiştik.

Demokrasi Davetçileri (Siyasi Partiler)

Tağutun ilk özelliği insanları vahyin aydınlığından, küfür, şirk ve fıskın karanlığına sürüklemesidir dedik. Evet, vahyin aydınlığı *"Hüküm sadece ve sadece Allah'ındır"* [1] ayeti iken küfrün karanlığı ise 'Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir' düsturudur. Yine vahyin aydınlığında kanun yapma yetkisi Allah'a *subhanehu ve teâlâ* aittir. O, kullarını yaratması ve rızkı vermesi itibariyle onlara emretme ve nehyetme yetkisine de sahiptir.

"Dikkat edin yaratma ve emretme yetkisi O'na aittir. Âlemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir." [2]

Fakat bugün insanlardan demokrasi dininin gereği olarak oy vermelerini isteyen ve halkın egemenliği safsatasıyla kendi ilahlıklarını meşrulaştıran, isimleri de islami isimler olan modern Firavunlar, insanları vahyin aydınlığından alıp bu şekilde küfrün ve şirkin bataklığına sürüklerler. Aslında bu işi ilk defa bunlar yapmamıştır. Büyük ataları olan Firavun asırlar önce bu iddiada bulunmuştur. Fakat asrımızda yaşayan torunları gibi bu ilahlık iddiasını bazı perdeler arkasına gizlememiş daha mertçe ve açık bir dille söylemiştir.

"Firavun: 'Ey ileri gelenler! Sizin için benden başka bir ilâh tanımıyorum.' " [3]

Firavun; demokrasi, halkın egemenliği gibi safsatala-

1. 12/Yusuf, 40
2. 7/Araf, 54
3. 28/Kasas, 38

rın arkasına gizlenmemiş direkt ilahlık iddiasında bulunmuştur. Zaman geçtikçe bu açıklık kayboldu, siyaset çağı başladı. Artık eskisi gibi herkes meramını açıktan anlatmamalı, halkı uyutacak en uygun metodu seçmelidir.

Fahreddin Razi *rahimehullah* bu ayetin tefsirinde şöyle der; *'Firavunun ilahlık iddiası ben yeri, göğü, dağları yarattım manasında değildir. Böyle bir iddia da bulunması mümkün değildir. Ve insanın böyle bir iddiayı aklının almaması gerekir. Onun ilahlık iddiası, insanların onun mülküne (egemenliğine) itaat edip sadece ona boyun eğmesi manasındadır.'* [1]

Her halükarda kanun yapma yetkisini oy ve benzeri şekillerle Allah'ın dışındakilere veren insanlar, İlah kavramının manası gereği bunları Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışında ilahlar edinmişlerdir. Aynı şekilde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışında rabler edinmişlerdir.[2]

İslam Metoduna Aykırı Fikir Ve Ahlak Veren Müesseseler

İslam'ın ve vahyin aydınlığında insanlar sadece Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* takdis eder ve sadece O'nun önünde saygı duruşunda bulunurlar. Ama maalesef bugün hayatın en anlamlı varlıkları, İslam'ın terbiyeleri üzerinde özenle durduğu çocukların, teslim edildiği eğitim kurumlarında durum çok farklıdır. Çocuklar, her sabah olmazsa olmaz ayinlerden olan putun önünde saygı duruşunda bulunup, ona uyulacağına ve onun açtığı şeriatı kaldırma, yerine laikliği getirme yolunda hedefe doğru yürüyeceğine dair yeminler ederler.

Vahyin aydınlığında insanlara ilk öğretilecek olan tevhiddir. Fakat şirkin ve küfrün karanlık yuvaları olan eğitim müesseselerinde, daha çocuk Kelime-i Tevhid'i öğrenmeden, tam zıt olan demokrasi, laiklik, milliyetçilik

1. Özetle
2. Tevbe Suresi 31. ayete ve tefsirine bakınız.

vs. ilke ve inkılâpları öğrenir. Acaba bunlar çocuklarımızı vahyin aydınlığından alıp, küfrün ve şirkin bataklığına sürüklemez mi? Öyle ise bu kurumlar tağutun birinci özelliği olan insanları vahyin aydınlığından küfrün karanlığına sürükleme vasfına sahiptir. Ama tağutu inkâr etmeden Kelime-i Tevhid'e yapışamayacak olan insan, zalimliği ve nankörlüğü gereği yine, ihanet etmiş ve çocuğunu inkâr etmesi gereken yere kendi elleriyle teslim etmiştir.

Vahyin aydınlığında insanın düşünce iskeletini Kur'an oluşturur. O, mutlak doğrudur, onda batıl ve yanılma asla bulunmaz. O, tâbi olunması gereken hidayet kaynağı ve rahmettir.

Fakat şirkin karanlığı olan bu kurumlarda durum çok farklıdır. Mutlak doğru akıldır, ona uyan alınır, ona ters düşen ise reddedilir. Bu modernizm ve aydınlığın gereği olarak, 21. yüzyıla ayak uydurmak isteyenlerin tek çaresidir.

Gelin görün ki tağut denildiği zaman ömründe duymadığı dinin temel kavramını tavuk olarak anlayan, İslamiyet'e gelince de mangalda kül bırakmayan halkımız; ismini, cismini, özelliklerini bilmediği bu tağuti kurumları da inkâr etmemiş veya edememiştir.

Her tağuti sistemin, insanları kendine kul yapabilmek için bazı yöntemleri vardır. Bugünün modern Firavunları elinde iplerle insanları kandıran ve hak ile aralarında perdeler oluşturan ilkel sihirbazlar kullanmak yerine, eğitim ve din müesseselerini kullanırlar. Başlangıçta mecburi beş yıl olan eğitim, sekiz yıla çıkarılmış ve şu sıralarda on iki yıla çıkarma girişimleri söz konusudur. Acaba amacı sadece kendi çıkarları olan bu Tağutlar, halkı çok sevdiklerinden dolayı mı eğitime bu kadar önem verirler?

Asla! Bu Allah'ın değişmez kanunlarına aykırıdır.

"(Ey müminler!) Ehl-i Kitaptan kâfirler ve putperestler de Rabbinizden size bir hayır indirilmesini istemezler. Hâlbuki Allah rahmetini dilediğine verir. Allah büyük lütuf sahibidir." [1]

Çünkü bu eğitim kurumları insanları sisteme köleleştirme tezgâhlarıdır. Bunun en açık delili de her sabah körpe beyinlere uygulanan putun önünde saygı, tazim vb. adları altında yapılan törenler yani ibadet merasimleridir. Bu merasimlere katılmamak bir yana, bu merasimlerde çok basit bir hareket dahi çocuğun uyarı ve okuldan uzaklaştırma cezası alması için yeterlidir. Bu da yetmezmiş gibi hayat boyunca çocuğun karşısına çıkacak olan sicil bozukluğu da işin ekstrasıdır.

Bu okulların resmi hizmete mahsus, kanuna yeminli köleleri olan öğretmenler sürekli küfür sözleri nutkederek daha hak ile batılı ayırt edemeyen çocukların kalbine nifak tohumları ekerler. Allah *subhanehu ve teâlâ* ayeti kerimede şöyle buyurur:

"O (Allah), Kitap'ta size şöyle indirmiştir ki: Allah'ın ayetlerinin inkâr edildiğini yahut onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, onlar bundan başka bir söze dalıncaya (konuya geçinceye) kadar kâfirlerle beraber oturmayın. Yoksa siz de onlar gibi olursunuz. Elbette Allah, münafıkları ve kâfirleri cehennemde bir araya getirecektir." [2]

Küfür ve şirk sözlerinin konuşulduğu meclislerde inkâr etmeden veya meclisi terk etmeden oturanlara Allah *subhanehu ve teâlâ* bu hükmü vermiştir: "*Sizde onlar gibi olursunuz*" Bu körpe beyinlerin fıtratları işte böyle küfür sözleriyle zehirlenir. Öyle bir hal alır ki ilerde işiteceği ve söyleyeceği küfür sözlerine de artık duyarsızlaşır. Var olan neslin sıkıntısı da bu değil midir? Kendini babadan

1. 2/Bakara, 105
2. 4/Nisa, 140

görme dinle Müslüman zanneden nesil, bu küfür sözlerine ve fiillerine o kadar alışıktır ki, ondan hiçbir rahatsızlık duymaz. Ve hayatının ilerleyen safhalarında da işleyeceği küfür içerikli söz ve fiillerle de İslam dininden çıkmasına rağmen hala kendisini Müslüman zanneder.

Diyanet

Hem sinsi hem de insanları köleleştirmede uzman olan bu tağutlar, halkın dini değerlerine karşı çok duyarlılarmış gibi davranırlar. Fakat bu duyarlılık sadece kendi kontrollerinde var olan dini müesseselerle sınırlıdır. Kendi çıkarlarıyla çelişmeyen din anlayışını bu kurumlar vasıtasıyla halka dayatarak onların fıtratlarını zehirlerler. Bu sayede halka Müslüman görünür, onlarla tevhid ehlinin davetinin arasına girmiş olurlar. Halkın nezdinde önemli yere sahip olan Cuma namazlarını bu süfli emellerine ulaşmak için büyük bir tezgâh olarak kullanırlar. Peygamber makamı olan, hakikatlerin saçıldığı, insanların aydınlatıldığı minberleri kendi kontrollerindeki resmi kölelere tahsis ederler. Böylece halk istenilen seviyede *'kontrol'* altında tutulur.

İslam ve tağuti sistemler bir arada olamaz. Eğer sistem bir taraftan din adına bazı şeylere müsaade ediyor ve diğer taraftan da dine karşı açıktan savaş yürütüyorsa, izin verdiği noktaların irdelenmesi gerekir. Sadece küfür ve şirkin, laiklik ve demokrasinin sembolü olan resmi bayramların, minberlerden kutlanılması ve itiraz etmeden dinlemenin dahi insanı küfre götüreceği, bu bayramların kutlanılmasına yönelik vaazların halka dinletilmesi dahi bu söylediğimizi yeterince açıklar mahiyettedir.

Müslümanların üzerine düşen; aslı Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* evleri olan fakat tağutların musallat olmasıyla açılışı, kapanışı belli olan, maaşlı memurların çalıştırıldığı[1], ze-

1. Şu günlerde imamlar devletten fazla mesai yaptıkları için ek ücret talebinde bu-

hirli dinin sunulduğu bu kurumları reddedip uzak durmalarıdır. Bunlara alternatif olarak, imkânlar dâhilinde insanlara tevhidin öğretildiği yerler açmalı, böylece insanları bu zehirli tuzaktan kurtarmalıdırlar.

Televizyon

Hemen şunu belirtelim ki televizyon vb. iletişim araçları aslında haram değildir. Fakat günümüzdeki kullanılış biçimiyle haram hale gelmiştir. O faydalı işlerde ve din hizmetinde kullanılsa şüphesiz bir nimettir. Ve kullanıldığı yerler de vardır. Bizim konumuz televizyonun bugünkü genel kullanım şeklidir.

Vahyin aydınlığında her baba kendi ehlinden sorumludur. Onlara İslami terbiye vermeli, Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* razı edecek şekilde onları eğitmelidir. Fakat şu günlerde, nedendir bilinmez babalar Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* onlara yüklediği bu sorumluluğu asrın putu olan televizyona bırakmışlardır. Hemen hemen her dakikası ve anı İslam'a zıt olan bu kutu, evlerin başköşesinde, hayata ve en önemlisi çocuklara eğitim veren komutan şeklindedir. Sabah kalkar kalkmaz evlerde ilk açılması gereken odur. O evlerin bereketiymiş gibi sabaha besmele ile değil onunla başlanılmalıdır. İnsanlar hayatlarını ondaki programlara göre düzenlerler. Namazın kazası vardır fakat filmin kazası yoktur, kaçırmamak lazımdır. Misafir kabul edilen gün bağımlılık yapan dizilerin olmadığı gündür. Aynı film veya diziler tekrarları ile beraber defalarca izlenilse de sıkıntı yoktur. Hatta bir evde farklı iki kanalın müptelaları varsa hemen eve yeni bir televizyon alınmalı ve kargaşa önlenmelidir. Ama iki kardeş aylarca küs kalsa veya ebeveyn ile evlatlar konuşmasa da sorun yoktur.

---

lunuyorlar. Ek iş olarak para istedikleri de, mesai saatlerinin dışında kıldırmış oldukları sabah, akşam ve yatsı namazlarıdır. Buralar cami olmaktan çıkmış resmi devlet dairesi haline gelmiştir. Bir Müslümanın bu kurumda namaz kılması ile su işleri, gaz, elektrik işlerinin yapıldığı dairelerde namaz kılması arasında hiçbir fark yoktur.

Çok ilginçtir ki konuşmuş olduğum çoğu anne ve baba, çocuklardaki ahlaki bozulmanın sebebinin televizyon olduğunun bilincindedir. Hatta bozulmanın sebebi olarak zikrettikleri ilk şey, televizyondur. Anlaşılması zor olan, bu insanların izlediği tutumdur. Madem sorun bellidir, madem teşhis yapılmıştır, hastalığın ölümcül olduğu kesindir, o halde tedavi de basittir. Ama yine de harekete geçilmez. Aslında sorunun kaynağının bilinmesine rağmen varolan ilgisizliğin sebebi de yine televizyondur. Çünkü bu kutu kendi müptelalarına hep şunu aşılar. Önemli olan çocuğun kaliteli bir eğitim kurumunda okuması, iyi maaş alması ve sonunda da güzel bir kızla evlenmesidir. Ahirete dayalı sorunlara gelince; bu kutunun ve bu kutu ile insanlara yön veren tağutların zaten böyle bir endişesi yoktur. Bu dünya iki günlüktür ve bu iki günde doya doya yaşanmalıdır. Şunu yapma, bu haram vs. gibi yasaklarla dolu bir hayat çekilmez. Hem zaten Allah *subhanehu ve teâlâ* çok merhametlidir, bu kadar kafir varken bizi mi yakacak? Son zamanlarda ise tağutun kullarına bu kutu aracılığıyla daha farklı bir oyun oynanmaya başlandı. Namaz kılmıyor olabilirsiniz, açık olabilirsiniz, İslam hayatınızda sadece kimliğinizin arka sayfasında olabilir. Ama bunlara rağmen kurtulabilirsiniz. Hatta kurtulmak ve rahmet bir yana direkt cennete de girebilirsiniz. Ne mi yapmanız gerekiyor? Sadece salih ve veli kulların kâinatta tasarruf hakkına sahip olduğuna inanacak ve hayatınızda bir kere de olsa bir yoksula yardım edeceksiniz hepsi bu kadar(!)

Evet, daha verebileceğimiz birçok örnek ve söz var. Ama maalesef yine de insanları anlamak zordur. Bu aletin çocuklarını hatta kendilerini dinden alıkoyduğunu bilen bu insanlar buna rağmen harekete geçmezler. Kendilerini ve ailelerini vahyin aydınlığından alıp, şirk, fısk ve zulmün karanlıklarına götüren bu tağutu bilirler, kabul ederler de yine de inkâr etmezler.

Heva, Heves ve Dünya Şehvetleri

Heva ve heves insanoğlunu Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dosdoğru yolundan alıkoyan en büyük tağuttur. Hatta bazen öyle bir seviyeye gelir ki ilahlaştırılır.

"Hevâ ve hevesini ilah edinen ve Allah'ın ilim üzere saptırdığı, kulağını ve kalbini mühürlediği, gözünün üstüne de perde çektiği kimseyi gördün mü? Şimdi onu Allah'tan başka kim doğru yola eriştirebilir? Hâlâ ibret almayacak mısınız?" [1]

Heva, heves ve dünya şehvetleri hakkın kabul edilmesinde en büyük engeldir. Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* gelen hakk, kabul edilirse bu dünya menfaatlerine aykırıdır. İnsanın sevdiği ve peşinde koştuğu dünya rahatlığı bozulacaktır. İşte heva ve heves burada devreye girer ve insanı ebedi mutluluktan alıkoyar.

İnsanoğlunu vahyin aydınlığından alıkoyup, küfür, şirk ve inkâr bataklığına sürükleyen heva ve hevesin tanımı nedir? Bunları anlamak nasıl mümkün olur diye sorulacak olursa cevabı Kur'an'da şöyle verilir:

"Sonra da seni din konusunda bir şeriat sahibi kıldık. Sen ona uy! Bilmeyenlerin heva heveslerine uyma." [2]

Allah *subhanehu ve teâlâ,* Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* iki yol olduğunu beyan etmiştir. Yol ya Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* olan şeriat ya da bilmeyenlerin heva hevesidir. Seyyid Kutub *rahimehullah* bu ayetin tefsirinde şu güzel yorumu yapmıştır:

'Böylece mesele net biçimde ortaya konuyor. Ya Allah'ın şeriatı ya da bilmeyenlerin arzuları... Üçüncü bir şık söz konusu değildir. Dengeli ve tutarlı şeriat ile değişken arzular arasında orta bir yol da yok. Bir insan Allah'ın şeriatını bir kenara bıraktığı zaman kesinlikle arzularına göre hükme-

1. 45/Casiye, 23
2. 45/Casiye, 18

decektir. Çünkü Allah'ın şeriatının dışındaki tüm hayat sistemleri, bilmeyenlerin eğilim gösterdikleri arzuların, ihtirasların ürünüdür... Bu nitelikleri hakeden tek bir şeriat vardır. Onun dışındaki hayat düzenleri bilgisizlikten kaynaklanan arzulardır, ihtiraslardır. Dava adamı, sadece şeriata uymalı ve bütün arzuları, ihtirasları bir kenara bırakmalıdır. Kesinlikle en ufak bir meselede bile Allah'ın şeriatından sapıp arzulara, ihtiraslara uymamalıdır. Çünkü arzularına, ihtiraslarına uyacağı kimseler, şeriatın sahibi olan Allah'a karşı ona hiçbir yardımda bulunamayacak, onu savunamayacak kadar güçsüzdürler, zayıftırlar. Heva ve heveslerden kaynaklanan hayat sistemlerinin taraftarları birbirlerine yardım eden birleşik bir cephedirler. Onlar şeriatın sahibine karşı birbirleri ile dayanışma içindedirler. Bunun için şeriatı benimseyen birisi, bazılarının yardımını umarak onlara eğilim göstermemeli, onları birbirlerine bağlayan heva ve heveslerine sempati ile yaklaşmamalıdır. Üstelik onlar dava adamına eziyet edemeyecek, ona zarar veremeyecek kadar zayıftırlar, güçsüzdürler. Çünkü muttakilerin dostu Allah'tır. Şimdi Allah'ın dostluğu ile heva ve heveslerine göre hareket edenlerin dostluğu bir midir? Birbirlerinin dostu olan zayıf, cahil ve basit kimseler nerde, müttakilerin dostu Allah'ı dost edinen şeriat izleyicisi nerde?' [1]

Hangi alanda olursa olsun insan tek doğru olan Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şeriatının karşısında başka bir yol benimsiyor veya metod izliyorsa bu; Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* isimlendirmesiyle *'Bilmeyenlerin heva ve hevesi'*dir.

Tağutun bu özelliği ile ilgili, daha sayabileceğimiz birçok örnek vardır. Saydıklarımızla sınırlı olmadığı kesindir. Bizim burada yapmak istediğimiz, bazı örnekler vererek okuyucunun önünü açmaktır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* nurundan alıkoyan, şirk ve küfrün karanlığına giren her şey tağuttur ve inkâr edilmesi imanın ilk şartıdır.

1. Fizilali'l Kur'an'dan özetle.

Faideli Bir Açıklama

Tağutun özelliklerinden bahsedip gerekli açıklamalarda bulunduktan sonra üzerinde durmayı gerekli gördüğümüz diğer bir mesele de şudur: Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an'da tağutu inkâr etmeyip ona iman edenlerin bir özelliğinden şöyle bahseder:

"Kendilerine Kitap'tan nasip verilenleri görmedin mi? Tağuta ve cibte iman ediyorlar, sonra da kâfirler için: 'Bunlar, Allah'a iman edenlerden daha doğru yoldadır' diyorlar!" [1]

Allah *subhanehu ve teâlâ* bir grup insanın tağuta iman ettiğini ve bu insanların kâfirlerin üzerinde bulunduğu yolu, müminlerin yoluna tercih ettiklerini beyan ediyor. Bu ayeti her okuduğumda, Amerika tağutuna iman etmiş olan ve kendisi de tağut olan bir Hocaefendi(!) gelir aklıma. Bu adam, İsrailli çocuklar için gözyaşları döker ama Filistinli çocukların ağlanılacak bir hali olmadığına inandığından onlar için pek ağlamaz. O, genelde Amerika, İsrail gibi ülkeleri, Ecevit ve Erdoğan gibi adamları sever. Çünkü onlar demokrasi için mücadele eden kahraman(!) insanlardır. Ama küfre karşı savaşanlar onun en nefret ettiği adamlardır. Çünkü savaşanlar teröristtir(!) Toplumun dışladığı insanlar olduğundan şiddete başvururlar. Ayrıca asrımızın demokratik iktidar sevdalıları da bu ayetin kapsamına girmektedir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an'da müminlere davet, hazırlık ve cihadı emretmiştir.

"Sizden, hayra çağıran, iyiliği emredip kötülüğü meneden bir topluluk bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir." [2]

"Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı üm-

1. 4/Nisa, 51
2. 3/Al-i İmran, 104

metsiniz. İyiliği emreder, kötülükten men eder ve Allah'a inanırsınız." [1]

Müslümanlar insanları tevhide davet ederken aynı zamanda son aşama olan cihad için hazırlık yapacaklardır.

"Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın, onunla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz, Allah'ın bildiği kimseleri korkutursunuz. Allah yolunda ne harcarsanız size eksiksiz ödenir, siz asla haksızlığa uğratılmazsınız." [2] [(3)]

Bu aşama da tamamlandıktan sonra, müminler Rabblerinin emri gereği müşriklerle savaşacaklardır.

"Fitne (şirk) ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın." [4]

---

1. 3/Al-i İmran, 104
2. 8/Enfal, 60
3. Bu ayeti kerimede şu iki hususa dikkat etmek gerekir:
a. Bazıları ayette geçen "kuvvet hazırlayın" emrini yanlış anlar ve şirk içerikli metotlarına kullanırlar. Tağutla ve tağuti kurumlarla iç içe yaşayarak, Allah, Rasûlü ve müminlerin dışında kâfirleri dost edinerek kuvvet hazırladıklarını iddia ederler. Oysa Kur'an'ı açıklamakla gönderilen Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ayeti şöyle açıklamıştır: İmam Müslim'in Sahihinde, Ahmed'in Müsnedinde ve Sünenlerde Ukbe bin Amir'den şöyle rivayet edilmiştir: "Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu ayeti okudu ve üç defa 'Dikkat edin kuvvet, atıcılıktır' diye buyurdu." Evet, ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* onlarla savaşabilmek için kuvvet hazırlığını emretmiştir. Yoksa onların küfür ve şirklerini okutan, yayan okullar açılmasını değil...
b. Yapılacak hazırlığın ne için olması gerektiği "Müminlere ve Allah'a *subhanehu ve teâlâ* düşmanlık edenlerin korkutulması..." olarak bildirilmiştir. Allah, korkutma kelimesi için er-he-be fiilini kullanmıştır. İbni Kesir, Taberi ve diğer birçok müfessir bu fiili "Korkutma" olarak açıklamıştır. Arapçada terörist kelimesi için bugün "irhabi" kelimesi kullanılır. Korkutan, ürküten manasında... Dikkat edilirse Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* korkutun dediği Allah düşmanları ve terörist kelimesinin bugünkü kullanımı aynı kökten türemiştir. Ayet bu kadar açık ve net olmasına rağmen bugün din kisvesi altında tağutun savunuculuğunu yapanlar, aslında kendileri din düşmanıdır. Bel'amlar dinde terörizm yoktur, İslam şiddeti kabul etmez gibi safsatalarla insanların beynini yıkamaktadırlar.
4. 8/Enfal, 39

"Müşrikler nasıl sizinle topyekün savaşıyorlarsa siz de onlara karşı topyekün savaşın ve bilin ki Allah (kötülükten) sakınanlarla beraberdir." [1]

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* müminlere çizmiş olduğu yol budur. Ve Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bunu pratik hayatı ile ortaya koymuştur. Önce insanları tevhide davet etmiş, şirkin batıl olduğunu beyan etmiştir. Daha sonra kuvvet ve imkânlara kavuşunca da Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* emri gereği şirk ortadan kalkıp, din yani otorite yalnız Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* oluncaya kadar malı ve canıyla savaşmıştır.

İşte bu, yüce Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* müminlere belirlemiş olduğu yoldur. Asrımızın sinekkaydı traşlı, takım elbiseli, koltuk kulları, tağuta olan imanları gereği Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* müminlere seçmiş olduğu yolu bırakıp Yunan kaynaklı Demokrasi ve Fransız kaynaklı laiklik yolunu benimsemişlerdir. Ayrıca Allah'a *subhanehu ve teâlâ* olan imanları ve tağutu reddetmelerinin bir gereği olarak demokrasi ve laikliklik yolunu kabul etmeyen Müslümanları da *'patates dini'* mensubu olmakla tahkir etmişlerdir.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Kur'an'da müminlere çizdiği ve Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* pratiğe döktüğü yol bellidir. Tağutu inkâr edip Allah'a *subhanehu ve teâlâ* iman eden her Müslüman için bu yol tek yoldur. Ve âlemlerin Rabbi olan Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* olması hasebiyle en güzel olan yol da budur. Fakat heva, heves ve rahatlık tağutuna iman etmiş olanlar, kaynağı küfür ve şirk olan yolları, tertemiz ve yüce olana tercih etmişlerdir. Ve bunu da İslam'a mâl etmişlerdir. Ama Allah'a *subhanehu ve teâlâ* iftira ettiklerinden ve bu iftiranın getirisinden habersiz olduklarından muvahhid Müslümanlara sataşırlar. Bu Rabbani menheci bırakıp, kötüleyip, aslı laik sistemin potasında eriyip kaybolma olan siyasi parti gibi yasal yolları tercih ederler.

1. 9/Tevbe, 36

Tabii ki bu metodu seçen insanların ulaştıkları sonuç genellikle aynıdır: 'Kanun koyma hususunda Allah'a *subhanehu ve teâlâ* şirk koşulan modern Daru'n-Nedvelere (parlementolara) girmek...'

"Allah'a iftira eden ya da O'nun ayetlerini yalanlayandan daha zalim kimdir." [1]

"Allah'a karşı yalan iftira atandan veya onun ayetlerini yalanlayandan daha zalim kim vardır! Bilesiniz ki suçlular asla kurtulamazlar." [2]

"Kim Allah'a karşı yalan uydurandan daha zalim olabilir? Onlar (kıyamet gününde) Rablerine arz edilecekler, şahitler de: İşte bunlar Rablerine karşı yalan söyleyenlerdir, diyecekler. Bilin ki, Allah'ın lâneti zalimlerin üzerinedir! Onlar, (insanları) Allah'ın yolundan alıkoyan ve onu eğri göstermek isteyenlerdir. Ahiret'i inkâr edenler de onlardır. Onlar yeryüzünde (Allah'ı) aciz bırakacak değillerdir. Onların Allah'tan başka (yardım isteyecekleri) dostları da yoktur. Onların azabı kat kat olacaktır. Çünkü onlar (gerçekleri) ne görebiliyorlar ne de kulak veriyorlardı." [3]

c. Tağutun İkinci Özelliği ve Açıklanması

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَن يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُواْ أَن يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَن يُضِلَّهُمْ ضَلاَلاً بَعِيداً

"Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını zannedenleri görmedin mi? Tâğut'u inkâr etmeleri kendilerine emrolunduğu halde, Tâğut'un önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Hâlbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor." [4]

1. 7/Araf, 37
2. 10/Yunus, 17
3. 11/Hud, 18-20
4. 4/Nisa, 60

Bu ayetten anlaşılan tağutun ikinci özelliği şudur; Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ve kanunlarının dışındaki tüm kanunlar ve bu kanunları yapanlar tağuttur. Zaten ayetin iniş sebebi ile ilgili rivayetler de bunu gösterir.

İbni Kesir *rahimehullah* ayetin tefsirinde şu açıklamaları yapar:

'Bu ayet Rasûle inenlere ve ondan öncekilere inenlere iman ettiğini iddia edip de çekişmelerinde Allah'ın kitabı ve Rasûlü'nün sünneti dışında bir merciye başvurmak isteyenlere Allah subhanehu ve teâlâ tarafından bir inkârdır. Ayetin iniş sebebinde Yahudi ve Ensardan bir kişinin anlaşmazlığa düştüğü, Yahudinin "Aramızda hakem olarak Muhammed olsun" dediği, Ensarinin ise "Benim ile senin aranda hakem olarak Ka'b bin Eşref olsun" dediği rivayet edilir. Ayrıca bu ayetin münafıklardan bir grup hakkında indiği de söylenmiştir. Onlar Müslüman gibi görünüp cahiliyye hâkimlerine başvurmak istediler. Ayetin iniş sebebi olarak bunun dışında bazı rivayetler de zikredilir. Oysa ayet bundan daha geneldir. Bu ayet, kitap ve sünneti bırakıp da bunların dışındaki batıl şeylere başvurmak isteyenleri yerer. Ayetteki tağuttan kasıt da budur.' (Tağuttan kasıt budur dediği kitap ve sünnetin dışında ki her türlü kanundur.)

İbni Kesir'in de *rahimehullah* belirttiği gibi bu ayet için farklı nüzul sebepleri zikredilmiştir. Fakat rivayetlerin hepsinde Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* hükmüne rıza göstermeyip onun dışında başka hüküm arayanlar söz konusudur.

Biz de bu ayete dayanarak diyoruz ki; Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kanunlarının dışında kalan tüm kanunlar ve bu kanunları yapanlar tağutturlar. Kişi bunları inkâr edip bunlardan uzak durmadığı müddetçe Kelime-i Tevhid dairesine girmiş olamaz. Yine bu ayette ilginç bir nokta vardır ve ayet asrımızda şeytanların getirmiş olup da

birçok insanın kandığı bir şüpheye cevap verir. Genelde biz bu kanunların küfür olduğunu, bunlara başvuranların ve bunları millet meclislerine girerek yürürlüğe sokan veya kendileri bizzat bu kanunları yapan insanların tağut olduğunu söyleyince bize şöyle denir: *'Evet bu doğrudur fakat bugün bu işi yapan partiler bunu kasten yapmıyorlar, amaçları tağuta muhakeme olmak değil veya tağutlaşmak değil, bazı maslahatlardır.'*

Biz de bu ayete dayanarak diyoruz ki: Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette bu fiili yapan adamın ne amaçla yaptığına bakmadan onu tekfir etmiştir. Ve onun imanının zandan ibaret olduğunu beyan etmiştir. Hatta ayette özellikle o adamın iman ettiğini zannettiğinin vurgulanması gösterir ki; bu adam, tağuta başvurmakla beraber hala iman ettiğini zannediyordu. Yani bu fiilinin onun imanını boşa çıkaracağının farkında değildi. Ama Allah *subhanehu ve teâlâ* onun imanını yalanladı ve zandan ibaret olduğuna hükmetti.

Biz konunun başında insanın Tağutu inkâr etmeden Müslüman olamayacağını beyan etmiştik. Bu ayet de bunun açık delilidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ayette tağutu inkârla emrolunan bir kimsenin inkâr etmek bir yana ona başvurmasından dolayı onun imanını hiçe saymıştır. tağutun bu özelliğini kendinde bulunduran kimseler şunlardır:

Yöneticiler ve Meclis Üyeleri

Bugün varolan yöneticiler Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kanunlarına muhalif kanun yaptıklarından ve varolan küfür anayasasıyla insanlara hükmettiklerinden dolayı ayetin nassıyla tağutturlar. Ve bu yöneticileri inkâr edip onlardan ve onların kanunlarından uzak durmayanlar tağutu inkâr etmemişlerdir. Bunlar; namaz da kılsalar, oruç da tutsalar, iman ettiklerini zannetseler de bu imanları Al-

lah'ın *subhanehu ve teâlâ* katında; zandan ibaret olan, hakikatten hiçbir şey yansıtmayan, sahibinin kendini avuttuğu bir imandır. Çünkü kanun yapma ve yönetme yetkisi Allah'a *subhanehu ve teâlâ* aittir. O, İlahlığı ve Rabliği gereği insanlara hükmeder, kanunlar koyar. Bu Kur'an-ı Kerim'de o kadar açıktır ki bunu anlamayanlar bir islam âliminin belirttiği gibi Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kendilerini vahyin nuruna karşı kör ettiği insanlardır.

"Yoksa onların, Allah'ın izin vermediği konularda kendilerine kanunlar yapan ortakları mı vardır?" [1]

"O, kendi hükümranlığına kimseyi ortak etmez." [2]

"Hüküm sadece Allah'a aittir. O, size, kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." [3]

"(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (hıristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i (İsa'yı) rabler edindiler." [4]

Bu ayetin tefsirinde daha önce geçtiği gibi Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuşlardı: *"Din adamları, Allah'ın helallerini haram, haramlarını helal kıldılar yani kanunlarını değiştirdiler, siz de buna uydunuz. İşte bu sizin onlara ibadetinizdir."*

Evet, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kanunlarını değiştiren insanları inkâr etmeyip, onlara uyan insanlar veya onlara oy vererek bu fiillerini meşrulaştıranlar, bu kanun yapanları Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışında Rabler edinmişlerdir. Eğer 'ama bunlar; namaz kılıp, oruç tutan, Kelime-i Tevhid'i telaffuz eden insanlardır' denilirse biz de deriz ki:

1. 42/Şura, 21
2. 18/Kehf, 26
3. 12/Yusuf, 40
4. 9/Tevbe, 31

'Konumuzun başındaki ayette de geçtiği gibi (4/Nisa, 60) Onlar iman etmiş insanlar değil, iman ettiklerini zanneden insanlardır. Allah onlara bu hükmü vermiştir. Allah'ın bu konudaki hükmü budur. Allah'ın hükmüne razı olmayan veya aşırı bulanlar(!) cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar?'

"Yoksa onlar cahiliyyenin hükmünü mü istiyorlar? İyi anlayan bir topluma göre hükmü Allah'tan daha güzel kim vardır?" [1]

Küfür ve Şirk Mahkemeleri

Bugün insanların çekişmelerinde başvurdukları, hükmüne razı oldukları mahkemeler Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kanunlarının dışında hatta tam zıt kanunlarla hüküm verirler. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kanunlarına başvurmak varken sorunlarını bu mahkemelerde çözmeye çalışan insanlar; inkâr etmekle emrolundukları tağutu inkâr etmeyen ve imanları zandan ibaret olan insanlardır. Bazıları da bugün şeriatla insanların arasında hükmedecek mahkemelerin bulunmaması sebebiyle bu mahkemelere gidilebileceğini zannederler. Oysa hakikat böyle değildir. Kalbinde iman olan, tağutu ve onun kanunlarını reddeden bir Müslüman sorunlarını çok farklı şekilde de çözebilir. Örneğin; iki Müslüman anlaşmazlığa düşerlerse bir âlimin yanına giderek çözümü şeriattan alabilirler.

Bu mahkemelere başvuran ve tevhid ehli olduğunu iddia edenlerin çoğu dünya malının gitmesini bahane ederler. Kaybedilecek olan malın ise ikrah sınırları dâhilinde olduğunu, Müslümanların ikrah altında olduğunu, bu sebepten dolayı da bu mahkemelere başvurulabileceğini iddia ederler. Ne tuhaftır ki ikrah ayetinin kendisi, bu iddiayı çürütür:

"Kim iman ettikten sonra Allah'ı inkâr ederse (kalbi iman

---

1. 5/Maide, 50

ile dolu olduğu halde (inkâra) zorlanan başka) ve kim kalbini kâfirliğe açarsa, işte Allah'ın gazabı bunlaradır. Onlar için büyük bir azap vardır." [1]

İkrah halinde küfür amelinin işlenebileceğinin delili işte bu ayettir. Fakat dünya malının, ikrahın sınırları içerisinde olduğu iddiasını, hemen bir sonraki ayet yalanlar:

"Bu (azap), onların dünya hayatını ahirete tercih etmelerinden ötürüdür." [2]

Dikkat edilirse ikrah ayetinde kendilerine azap edilecek olanların, hemen bir ayet sonra azap sebepleri böyle açıklanır. Onlar dünya hayatını ahirete tercih etmişlerdir. Buna rağmen dünya malının elden gitmesini ikrah sayan zihniyete şöyle deriz:

"Yoksa siz Kitap'ın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Sizden öyle davrananların cezası dünya hayatında ancak rüsvaylık, kıyamet gününde ise en şiddetli azaba itilmektir. Allah sizin yapmakta olduklarınızdan asla gafil değildir." [3]

Örf, Âdet, Gelenek ve Atalar Dini

Bugün Müslüman geçinen birçok beldede, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kitabı ve Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnetine aykırı olan birçok âdet ve gelenek insanların hayatına hükmeder. Onların birçoğu bir iş yapacakları zaman 'İslam buna nasıl bakar veya Allah bu amelimden razı mıdır?' diye düşünmez. Onlar için önemli olan, örf ve âdetlerinin bu konuda ne dediğidir. Bunun en bariz örneği: Müslümanlığı kimlikteki yazı ve isimden ibaret olan birçok insana *'bu haramdır'* dediğinizde aldırmaması

1. 16/Nahl, 106
2. 16/Nahl, 107
3. 2/Bakara, 85

hatta bunun üzerinden espriler dahi yapabilmesi, fakat *'şu ayıptır'* dediğiniz zaman işin değişip, kişinin utanması, sıkılması ve ne yapacağını bilmez şekilde özürler beyan etmesidir.

İnsanların birçoğu aralarında çıkan çekişmelerde *'Allah subhanehu ve teâlâ ve Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem bu konuda ne diyor'* deme gereği duymadan toplumun büyüklerine gidip örf ve âdetlerimiz bu konuda ne diyor diye sorarlar. İşte bu insanlar Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* anayasası olan Kur'an'ı ve onun açıklaması olan Sünneti terk edip de, hayatlarını ilgilendiren meselelerde örf ve âdetlerine başvurduklarından, tağuta muhakeme olmak isteyen ve dolayısıyla zanni imana sahip olan insanlardır. Bunlara *'İslam bu konuda böyle hüküm verir'* dendiğinde hemen *'Ama biz babalarımızdan böyle duymadık, siz doğrusunuz da babalarımız yanlış mı?'* diye itiraz ederler.

"Onlar bir kötülük yaptıkları zaman: 'Babalarımızı bu yolda bulduk. Allah da bize bunu emretti' derler. De ki: Allah kötülüğü emretmez. Allah'a karşı bilmediğiniz şeyleri mi söylüyorsunuz?" [1]

"Onlara (müşriklere): Allah'ın indirdiğine uyun! denildiği zaman onlar: 'Hayır! Biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz yola uyarız' dediler. Ya ataları bir şey anlamamış, doğruyu da bulamamış idiyseler?" [2]

Akıl

Yerinde kullanıldığında büyük bir nimet olan akıl, haddi aşıp farklı yerlerde kullanılmaya başlanıldığında tağutlaştırılmış olur. Aslında insanoğlu diğer varlıklar içerisinde aklı ile üstün kılınmıştır. Çünkü onun dışında kalan varlıklar Allah'a *subhanehu ve teâlâ* teslim olmuşlardır. Fa-

1. 7/Araf, 28
2. 2/Bakara, 170

kat o, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ona verdiği akıl ile teslimiyeti seçtiğinden aklın yeri başkadır. Yine Allah *subhanehu ve teâlâ* kitabında insanları düşünmeye davet eder, sürekli onların aklına hitap eder. "Akletmez misiniz?", "Düşünmez misiniz?" gibi seslenişler hep akla yöneliktir. Allah *subhanehu ve teâlâ* aklın düşünmesini istemiş, onu teşvik etmiştir. Yalnız insana aklı kullanma ölçüsü de vermiştir. O, Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* olduğu sabit olan meselelerde aklı kullanmayacak, teslim olacaktır. Hatta sabitliği kesin olan bir meselede bir an düşünme ve şüpheye kapılma bile imanını zedeleyecektir.

Maalesef bugün aklı ilahlaştırarak onu gereğinden fazla önemseyenler onu tağutlaştırmışlardır. Kendilerine İslam'ın bir hükmü beyan edildiği zaman onlar Kur'an ve Sünnet'ten olduğuna bakmadan direkt akıl ölçüsüne vurur, uyarsa alır, uymazsa reddederler. Son zamanlarda özellikle bu tür insanlar oldukça çoğalmıştır. Kendisine Kur'an ve Sünnet'ten yüzlerce ayet veya hadis okunduğu halde 'valla hocam pek kafama yatmadı' veya nereden olduğuna bakmadan delillerin çok mantıksız olduğu gibi sözler aklın tağutlaştırılmasıdır. Çünkü bu konumda olan insanların çekişmeli meselelerde ölçüsü vahiy değil aklıdır. O, her sıkıntısında ona başvurur. Tabii ki bu aciz varlık şunun farkında değildir. Aslında kendine tağut yapıp, ilahlaştırdığı bu aklın olgunlaştığı yer yine tağutların tezgâhıdır. O, hayatının en verimli ve olgunlaşma dönemlerini tağutun eğitim kurumlarında ve televizyon karşısında geçirmiştir. Yani ağacın eğilme ve şekil alma dönemi bu tağutların elinde şekillenmiş, onların verdiği suyla büyümüştür. Evet, o Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dininin düşmanı olan tağutların tezgâhında yetişen aklıyla Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinine hizmet edecek ve din noktasında iyi ile kötüyü bu sakat aklıyla tespit edecektir(!).

Vahyin karşısında aklı ilk kullanan şeytandı. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Adem'e *aleyhisselam* secde etmesini emretmesi

üzerine aklını kullanarak karşı çıkan şeytan, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* lanetine uğramış, en yücelerdeyken en aşağılara inmiştir.

"Allah buyurdu: 'Ben sana emretmişken seni secde etmekten alıkoyan nedir?' (İblis): 'Ben ondan daha üstünüm. Çünkü beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın' dedi." [1]

Şeytan ilahi emre karşı kendince mantık yürütmüş ve daha üstün olduğu gerekçesiyle secdeden imtina etmiştir. Şimdi Kur'an'ı Kerim'den bu akıl yürütmenin nelere mal olduğunu görelim.

"Allah: 'Öyle ise in oradan! Orada büyüklük taslamak senin haddin değildir. Çık! Çünkü sen aşağılıklardansın!' buyurdu." [2]

"Allah buyurdu ki: Haydi, yerilmiş ve kovulmuş olarak oradan çık! Andolsun ki, onlardan kim sana uyarsa, sizin hepinizi cehenneme dolduracağım!" [3]

"Allah şöyle buyurdu: Öyle ise oradan çık! Artık kovuldun. Muhakkak ki kıyamet gününe kadar lânet senin üzerine olacaktır." [4]

Vahye karşı Rabbani menheci terkedip şeytanın menhecine uyanların da aynı akıbetle karşılaşmaları mukadderdir.

"Andolsun ki, onlardan kim sana uyarsa, sizin hepinizi cehenneme dolduracağım!" [5]

1. 7/Araf, 12
2. 7/Araf, 13
3. 7/Araf, 18
4. 15/Hicr, 34-35
5. 7/Araf, 12

d. Tağutun Üçüncü Özelliği ve Açıklanması

الَّذِينَ آمَنُواْ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُواْ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُواْ أَوْلِيَاء الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar, kâfirler ise tâğut yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın! Şüphe yok ki şeytanın kurduğu düzen zayıftır." [1]

Bu ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* iki yoldan ve bu yollarda savaşan iki gruptan bahseder. Birinci ordu Allah'a *subhanehu ve teâlâ* iman etmiş ve O'nun yolunda savaşan müminler, ikinci orduysa tağutun yolunda savaşan kâfirler... Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* tanımladığı iki ordu vardır, üçüncüsü yoktur. Ya Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ordusu veya tağutun ordusudur. İşte tağutun bir özelliği de budur. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ordularının karşısında kurulan her ordu tağutidir ve askerleri kâfirdir. Bu Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kendisinde değişiklik bulunmayan sünnetlerindendir. Bir tarafta Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kullarının oluşturduğu ordular ve onların karşısında genelde refah ve lüksün kullarının oluşturduğu tağuti ordular.

Evet, Müslüman olmak isteyen bir insan bu orduları inkâr etmek zorundadır. İnkâr etmelidir ki imanın ilk şartı olan 'tağutu inkâr'ı yerine getirebilmiş olsun. Ve bu inkârın ilk şartı da bu orduları tekfir edip, onlardan uzak durmaktır.

Maalesef bazı bel'amlar bu ordularda bulunmaya cevaz vermiş ve insanları teşvik etmişlerdir. Kendilerine 'Ama hocam ayetin nassıyla bu ordular tağuti ordulardır ve bunların inkâr edilmesi şart değil midir?' diye sorulunca, verecekleri cevapları da yoktur. Cevapları yok derken Kur'an ve Sünnet'ten bir cevapları yoktur. Yoksa ilahlaştırmış oldukları akıl onlara cevap bulmakta gecik-

1. 4/Nisa, 76

mez. Ve acı, ihanet, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinine iftira mahiyetindeki cevaplar gelir: 'Peki gitmeyip ne yapacaksın?' veya 'Asrın fıkhını anlamak lazım' vb. cevaplar... Aslında nefse de hoş gelen bu cevaplar, hemen kabul edilir ve fetva olarak yayılır gençler arasında. Hatta birinde piyasada tanınmış ve kendisinden din sorulan biriyle bu meseleyi konuşuyordum. Dönüp bana dedi ki: 'Hadi diyelim insanları göndermedik peki nasıl umreye, hacca gidecek bu insanlar?' Evet, asrın fıkhını anlamış bu hocamızın aslında bu fetvası kaydedilip gelecek kuşak fıkıh talebelerine okutulmalıdır! Çünkü 1450 yıllık İslam tarihinde hacca gidebilmek için küfür ameli işlenebilir diye bir fetva asla bulamazlar. Bizim tavsiyemiz, bu fetvanın öğrencilere; 'Tarihte eşi-benzeri görülmemiş saçma fetvalar' başlığı altında okutulmasıdır.

Bir önceki bölümde, tağutu inkâr etmeyen insanların imanını, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hiçe saydığını ve zan olarak nitelendirdiğini anlatmıştık. Bu bölümde ise Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımıyla Kur'an ve Sünnet'in bu olaya bakış açısını anlatmaya çalışacağız. Tarihin tescilli tağutu Firavun'un ordusunu ele alıp daha sonra bizim şeriatımızdan örnekler vereceğiz.

Firavun tescilli tağuttur;

اذْهَبْ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى

"Firavun'a git. Çünkü o iyice azdı (tağutlaştı)." [1]

O, aynı bizim zamanımızın tağutları gibi insanları mustaz'af kılmış, istediğini öldürmüştür. Ezilmiş halktan oluşan ve onun için savaşan ordular kurmuştur.

إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيَعاً يَسْتَضْعِفُ طَائِفَةً مِّنْهُمْ يُذَبِّحُ أَبْنَاءهُمْ وَيَسْتَحْيِي نِسَاءهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ

1. 20/Taha, 24

"Firavun, (Mısır) toprağında gerçekten azmış, halkını çeşitli zümrelere bölmüştü. Onlardan bir zümreyi güçsüz buluyor, bunların oğullarını boğazlıyor, kızlarını ise sağ bırakıyordu. Çünkü o bozgunculardandı." [1]

Allah *subhanehu ve teâlâ* onu ve askerlerini zikrederken ayırım yapmamış, onun ordusunda bulunanlarla onu aynı kefeye koyarak değerlendirmiştir.

وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُم مَّا كَانُوا يَحْذَرُونَ

"Firavun ile Hâmân'a ve ordularına, onlardan (İsrail oğullarından gelecek diye) korktukları şeyi göstermek (istiyorduk)" [2]

وَاسْتَكْبَرَ هُوَ وَجُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ إِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ

"O ve askerleri, yeryüzünde haksız yere büyüklük tasladılar ve gerçekten bize döndürülmeyeceklerini sandılar." [3]

إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ

"Şüphesiz Firavun ile Hâmân ve askerleri yanlış yolda idiler." [4]

Verdiğimiz üç ayet dikkatle incelenirse görülecektir ki: Allah *subhanehu ve teâlâ*, Firavun ile parçalara bölerek zulüm ettiği ve kendisine zorbalıkla asker yaptıklarını hiç ayırmamış, aynı kefeye koymuştur.

O ve askerleri azapta da ayrılmamışlardır. Dünyada hep beraber helak olmuşlardır.

فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ

1. 28/Kasas, 4
2. 28/Kasas, 6
3. 28/Kasas, 39
4. 28/Kasas, 8

"Biz de onu ve askerlerini yakalayıp denize atıverdik. Bak işte, zalimlerin sonu nice oldu." [1]

O ve askerleri ayırım yapılmaksızın dünya ve ahirette azaba düçar olmuş, lanetlenmişlerdir:

وَجَعَلْنَاهُمْ أَئِمَّةً يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ لَا يُنصَرُونَ وَأَتْبَعْنَاهُمْ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ هُم مِّنَ الْمَقْبُوحِينَ

"Onları, (insanları) ateşe çağıran öncüler kıldık. Kıyamet günü onlar yardım görmeyeceklerdir. Bu dünyada arkalarına lânet taktık. Onlar, kıyamet gününde de kötülenmişler arasındadır." [2]

Evet, yukarıda geçen ayetlerde görüldüğü gibi Allah *subhanehu ve teâlâ* Firavunun zorba, insanlara zorla iş yaptıran, ezen olmasına rağmen bu vasıflarını hiçe saymış onu ve askerlerini tek kalemde yeryüzünden silmiştir. Hatta azabın ve helakın her aşamasında askerler de onunla beraberdir. Konu başında Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yolunun dışında bulunan ordulara Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* tağuti ordular dediğini ve bunu inkâr etmeyen insanların İslam'a girişin şartı olan tağutu inkâr ilkesinde problem yaşadıklarını belirtmiştik. Ve bu ordularda bulunan insanların asla tağutu inkâr edemeyeceklerini de söylemiştik. Burada ise Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* döneminde yaşanmış bazı örnekler vereceğiz.

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلآئِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُواْ فِيمَ كُنتُمْ قَالُواْ كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الأَرْضِ قَالْوَاْ أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُواْ فِيهَا فَأُوْلَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءتْ مَصِيراً

"Kendilerine yazık eden kimselere melekler, canlarını alırken: 'Ne işte idiniz?' dediler. Bunlar: 'Biz yeryüzünde çaresiz-

1. 28/Kasas, 40
2. 28/Kasas, 41-42

dik' diye cevap verdiler. Melekler de: 'Allah'ın yeryüzü geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya!' dediler. İşte onların barınağı cehennemdir; orası ne kötü bir gidiş yeridir." [1]

İmam Buhari *rahimehullah* Sahihinin Tefsir bölümünde bu ayetin açıklama sadedinde İbni Abbas'tan *radıyallahu anh* şunları aktarır:

"Müslümanlardan bir grup müşriklerle beraberdiler, onların sayısını çoğaltıyorlardı. Ok bunlara isabet eder veya kafaları vurulur öldürülürlerdi. Bunun üzerine Allah bu ayeti indirdi."

İbni Ebi Hatim, İbni Abbas'tan *radıyallahu anh* şunları aktarır: *'Bunlar Mekke'de Müslüman olmuş ve İslamlarını gizleyen bir gruptu. Müşrikler Bedir savaşında bunları beraberlerinde savaşa çıkardılar ve bazısı bu savaşta öldü. Müslümanlar "Bunlar bizim arkadaşlarımızdı. Zorla savaşa çıkarıldılar ve öldüler" dediler ve onlar için Allah'tan af dilediler. Bunun üzerine bu ayetler indi.'*

Ayetin nüzul sebebi olarak başka rivayetler de zikredilmiştir. Fakat genel olan rivayetlerde Mekke'den hicret etmemiş insanlar Bedir'de müşrikler tarafından zorla savaşa çıkarılmışlardır ve kıyamet gününde bunun hesabı kendilerinden sorulunca biz *'zayıf olan'* insanlardık diyeceklerdir. Fakat Allah *subhanehu ve teâlâ* bu özürlerini hiçe saymış ve onların cehennem ehli olduklarını söylemiştir. Burada dikkat edilmesi gereken; bu insanlar fırsat buldukları halde hicret etmemiş ve Mekke'de kalmışlardır. Daha sonra da müşrikler onları zorla ordularına katmışlardır. Fakat imkân dâhilindeyken hicret etmediklerinden, kendi elleriyle kazandıkları bu sonun cezasını çekmiş ve özürleri geçerli sayılmamıştır. Bir ayet sonra ise Allah *subhanehu ve teâlâ*, imkân bulamayan çocuk, kadın ve

1. 4/Nisa, 97

acizleri istisna saymıştır.[1] Bu da gösterir ki asıl suçlular imkân olduğu halde hicret etmeyenlerdir.

İmam Buhari *rahimehullah* Sahihinde Kitabu'l Meğazi'de Bedir kıssasıyla ilgili olaylar arasında şu rivayeti kaydeder:

"Ensardan bazıları Rasûlullah'a dediler ki: 'Ya Rasûlullah izin ver kardeşimizin çocuğu olan Abbas'tan fidye almayalım' Rasûlulullah şöyle buyurdu: 'Vallahi bir dirhem dahi bırakmayacaksınız.' "

Oysa Abbas *radıyallahu anh* zorla savaşa çıkarılmıştı ve İbni İshak'ın kaydettiği rivayette Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Abbas'tan *radıyallahu anh* fidye isteyince Abbas *radıyallahu anh*, Bedir günü şöyle demişti; *"Ya Rasûlullah ben Müslümandım fakat Mekkeliler beni zorla savaşa çıkardılar."* Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* der ki: *"Söylediğinin doğruluğunu Allah bilir. Eğer doğru söylersen Allah karşılığını verecektir. Fakat sen zahiren bize karşı savaşıyordun."*

Dikkat edilirse Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ona müşrik muamelesi yapmış, herkesten fidye aldığı gibi ondan da fidye almıştır. İslam âlimlerinin yanında icmayla sabittir ki: Hüküm, insanın zahiri haline göre verilir.

Son olarak; Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yanında, O'nun ordusunun dışındaki ordular tağuti ordular olduğu gibi bu orduların sahibi sayılan asrımızın Firavun yöneticileri de tağuttur.

e. Tağutun Dördüncü Özelliği ve Açıklanması

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَن يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَى فَبَشِّرْ عِبَادِ

"Tâğut'a ibadet etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır." [2]

1. 4/Nisa, 98
2. 39/Zümer, 17

Bu ayetten de anlaşıldığına göre tağut; kendisine Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışında ibadet edilen her şeydir. Ve geçen sayfalarda İmam Taberi'nin *rahimehullah* tağutu bu şekilde açıkladığından bahsetmiştik. Aynı zamanda ibadetin Kur'an'da kullanılışına da birkaç örnek vermiştik. Bu anlamda bugünün tağutları; *Allah'ın subhanehu ve teâlâ dışında kendilerine kanun koyma yetkisi verilen müesseseler, Allah'ın subhanehu ve teâlâ helal ve haramlarında oynama yapmalarına izin verilen yöneticiler ve partiler, fayda ve zararın kendilerinden beklenildiği taş parçaları, sıkıntı anında dua edilen ve kendilerinden medet umulan ölüler, Kur'an ve Sünnet'te ibadet olduğu belirtilen adak, kurban vs. amellerin kendilerine yapıldığı varlıklar, ister canlı, ister cansız, ister taş, ister gök cismi olsun Allah'ın subhanehu ve teâlâ vasıflarının verildiği varlıklardır.*[1]

Kur'anı Kerim'den Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bize idrak ettirdiği kadarıyla açıkladıktan sonra tağutu inkâr meselesiyle ilgili şu noktanın açıklanması faydalı olcaktır.

1. Bu konu için kitaptaki ibadet kavramının açıklanması bölümüne bakınız. Deliller zikredilmiştir.

TAĞUTU İNKÂR NASIL OLMALIDIR?

Bize tağutu inkâr etmemizi emreden Allah *subhanehu ve teâlâ* şüphesiz nasıl inkâr etmemiz gerektiğine dair de yol göstermiştir. Kur'an'da bir Peygamber vardır. Son Peygamber olmasına rağmen, Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* dahi ona uymak emredilmiştir.

"O hanif olan ibrahimin dinine uy!" [1]

Kur'an'da bu emir defalarca tekrarlanmıştır. Hatta Rabbimiz; İbrahim'in *aleyhisselam* dininden, metodundan yüz çevirenler hakkında şöyle buyurur:

"İbrahim'in dininden kendini bilmezlerden başka kim yüz çevirir." [2]

Sefihlerden ve kendini bilmezlerden başkası onun metodundan yüz çevirmez. O, tek başına bir ümmettir diyor kitabımız. O, olgunluğun Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından kendisine verildiği bir Peygamberdir. Onun metoduna uymak olgunluğun ta kendisidir.

"Andolsun biz İbrahim'e daha önce rüştünü (olgunluğu) vermiştik. Biz onu iyi tanırdık." [3] [(4)]

Kur'an-ı Kerim'de bu Peygamberin, zamanının tağutlarına karşı nasıl mücadele verdiğini inceleyelim:

Fiili Mücadelesi

"Sonunda İbrahim onları paramparça etti. Yalnız onların büyüğünü bıraktı; belki ona müracaat ederler diye." [5]

1. 16/Nahl, 123
2. 2/Bakara, 130
3. 21/Enbiya, 51
4. Tefsirlerde, ayette geçen 'Rüşd' kelimesi; Peygamberlik, hidayet, doğruluk olarak açıklanmıştır.
5. 21/Enbiya, 58

İbrahim *aleyhisselam* fırsat bulduğu anda putları kırmış, zamanının tağutlarını bu şekilde el ile izale etmiştir. Asıl olan budur. Tağut imkân olursa elle yani savaşılarak izale edilmelidir. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

> *"Sizden biri bir münker görürse bunu eliyle değiştirsin, gücü yetmezse diliyle değiştirsin buna da gücü yetmezse kalbiyle buğzetsin. Bu da imanın en zayıf halidir."* [1]

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* böylece asıl olanın münkerin elle izale edilmesi olduğunu açıklar. Eğer güç yetirilemezse dil ve kalp devreye girmelidir. Yani tağutları inkârda asıl olan; onlarla cihad ve yeryüzünde fitne, şirk kalmayıp, din, otorite Allah'a *subhanehu ve teâlâ* verilinceye kadar onlarla savaşmaktır.

Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* Mekke toplumunda cihada kalkmamasının sebebi imkânsızlıktır. Ama o zayıflık merhalesinin en şiddetli olduğu dönemde dahi müşriklere şöyle sesleniyordu;

> *"Beni işitiyor musunuz ey Kureyşliler! Ben sizi kesmek üzere gönderildim."* [2]

Yine başka hadiste: "*Kıyametten önce sadece Allah'a ibadet edilip şirk koşulmasın diye kılıçla gönderildim*" [3] buyurur.

Tağut yeryüzünde sadece Allah'a *subhanehu ve teâlâ* yapılması gereken ibadetlerin kendine yapıldığı varlıklardır. Bunların ortadan kaldırılması ve insanların sadece Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kulluk yapmaları için Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* kılıçla gönderilmiştir. Onun yoluna tabi olmak-

---

1. Müslim
2. Hadis İmam Ahmed'in Müsned'indedir. Mecmau'z Zevaid'de Heysemi şöyle der: 'Ahmed rivayet eder. İbni İshak işittiğini açıkça ifade eder. Sened de kalan ravilerin hepsi sağlamdır. Yine hadisi Ebu Yâ'lâ ve Taberani rivayet eder. Senedinde Muhammed bin Amr bin Alkame vardır hadisi hasendir, kalan raviler ise sahihtir. Ahmet Şakir, İmam Ahmed'in Müsned'ine tahkikinde 'Senedi sahihtir' der.'
3. Ebu Davud, İmam Ahmed

la yükümlü olan ümmeti de tağutlarla mücadelelerinde onları cihad yoluyla yenilgiye uğratıp ortadan kaldırmakla yükümlüdür. Eğer buna imkânları olmazsa bunu kendilerine gündem yapmalı ve ilerledikleri yolda amaçları bu olmalıdır.

Sözlü Mücadelesi

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi inkâr (tekfir) ediyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir." [1]

Allah *subhanehu ve teâlâ* önce, *"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır..."* buyurarak dikkatleri çekmiş sonra da onların kavimlerine yaptıkları sözlü mücadeleyi anlatmıştır. Tevhid ehlinin tağut ve ona inanan insanlara karşı takınmaları gereken tavrı bu ayetten yola çıkarak maddeler halinde şöyle özetleyebiliriz:

1. Tağuta İbadet Edenlerden Teberri Etme

Tağut, tağutun kurumları ve tağutun yanında, onun safında yer alan insanlardan uzak durmanın gerektiğine delildir. Dikkat edilirse İbrahim *aleyhisselam* tağuttan önce onun yanında bulunan insanlardan uzak durmaya dikkat çekmiştir. Çünkü insanlar genelde kendi toplumunun insanlarından uzaklaşma hususunda büyük bir tereddüt yaşarlar. Akrabalık, komşuluk vb. bağların bulunduğu insanlardan beri olmak zor olduğundan İbrahim *aleyhisselam* ilk bununla başlamıştır. Kur'an-ı Kerim'de bu noktaya şöyle dikkat çekilir:

1. 60/Müntehine, 4

"Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi (bile) veli edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar zalimlerin kendileridir." [1]

2. Tağuttan Uzak Durma

Bu nokta gerçekten üzerinde durulması gereken bir noktadır. Tevhidle tanışık olan bazı insanlar, Müslümanın tağuta karşı mesuliyetinin sadece onu tekfir etmek olduğunu zannederler. Oysa bu ayette İbrahim *aleyhisselam* ondan uzak durmayı vurgulamıştır. Tağutu sadece tekfir etmek kişinin kopmayan sağlam kulp olan Kelime-i Tevhid'e yapışması için yeterli değildir. Onu tekfir etmekle beraber ondan ve onun kurumlarından uzak durulmalıdır. Kur'an, Müslümanlara tağuta karşı iki sorumluluk ve görev yükler: Onu tekfir etmeleri ve ondan uzak durmaları...

"Andolsun ki biz her ümmete; 'Allah'a ibadet edin ve Tâğut'tan uzak durun' diye (emretmeleri için) bir Peygamber gönderdik. Allah, onlardan bir kısmını doğru yola iletti. Onlardan bir kısmı da sapıklığı hak ettiler. Yeryüzünde gezin de görün, inkâr edenlerin sonu nasıl olmuştur!" [2]

Ayet; dinin aslı, olmazsa olmazı olan 'tağutu inkâr etmeyi' Peygamberlerin kavimlerine nasıl sunduklarını anlatıyor. Rasûller kavimlerine tağuttan uzak durmayı emretmişlerdir. Bu da ancak tağuttan ve onu ayakta tutan eğitim, diyanet, savunma vb. kurumlardan uzak durmakla gerçekleşebilir. Yoksa Müslümanın yapması gereken sadece tağutu tekfir etmek değildir.

3. Tekfir Etme

Tağutu ve ona ibadet, itaat, iman eden kullarının tek-

1. 9/Tevbe, 23
2. 16/Nahl, 36

fir edilmesi ve bunun açıktan yüzlerine yapılarak söylenmesi. Bazı maslahat tellalları ve merhamet abidelerinin tekfir meselesi gündeme gelince olaya heva ve heves açısından yaklaşarak kınamaları, muvahhid Müslümanlara etki etmemelidir. Çünkü bu; Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bize uymamızı emrettiği Peygamberlerin yoludur. Vahyin gösterdiği yola alternatif olarak sunulan yollar, hangi sebeple olursa olsun heva ve hevestendir. Sahipleri iyi niyet ve merhamet gösterisinde bulunsalar da bu vahiyle yalanlanmıştır.

"Sonra da seni din konusunda bir şeriat sahibi kıldık. Sen ona uy! Bilmeyenlerin heva heveslerine uyma!" [1]

Tağutların ve onların tabilerinin tekfir edilmesi ayet ve nassla sabit olmuşsa, bunun karşısındaki her yol; bilmeyenlerin heva ve hevesidir. İbrahim *aleyhisselam* başka ayetlerde de şirk ehline karşı bu tutumu sergilemiştir.

"İbrahim, babası Azer'e: Birtakım putları ilahlar mı ediniyorsun? Doğrusu ben seni de kavmini de apaçık bir sapıklık içinde görüyorum, demişti." [2]

"Doğrusu, siz de, babalarınız da açık bir sapıklık içindesiniz, dedi." [3]

Müşrikler ve tağutların tekfir edilmesi, sapık olduklarının dile getirilmesi Peygamberlerin metotudur.[4]

Bazıları da 'Tağutların tekfir edilmesi size ne kazandırır?' gibi şeytanın süslemiş olduğu heva ve hevese hoş gelen şüphelerle muvahhidleri kınarlar.

---

1. 45/Casiye, 18
2. 6/Enam, 74
3. 21/Enbiya, 54
4. Allah *subhanehu ve teâlâ* nasip ederse ileriki zamanlarda bu konuyu daha tafsilatlı bir şekilde açıklayan ve konu ile ilgili tüm şüpheleri de zikreden bir risale kaleme alacağım.

Bizde bunlara cevaben deriz ki:

Yukarıda verdiğimiz ayetler ve başka ayetlerde Allah *subhanehu ve teâlâ* müminlerden tağutları tekfir edilmesine, onlardan teberri edilmesine, onlara karşı kin ve düşmanlığın açıktan dile getirilmesine dair emirlerde bulunmuş, bunun yapılmasını imanın olmazsa olmazından saymıştır. Daha da ötesi *"Sizin için güzel örnekler vardır"* diye razı olduğu ve örnek olarak sunduğu yol budur. Allah *subhanehu ve teâlâ* bir şeyi emretmişse müminlere sadece bunu uygulamak kalır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* emirlerini sorgulamak veya alternatif sunmak 'Teslim olmuş' manasına gelen Müslümanlıkla uyuşmaz.

"Aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve Rasûlü'ne davet edildiklerinde, müminlerin sözü ancak "İşittik ve itaat ettik" demeleridir. İşte asıl bunlar kurtuluşa erenlerdir." [1]

"Allah ve Rasûlü bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış bir erkek ve kadına o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve Rasûlü'ne karşı gelirse apaçık bir sapıklığa düşmüş olur." [2]

O bir şeyi emrediyorsa, örnek olarak sunuyorsa mutlaka dünya ve ahirette bize olan faydasındandır. Usul Âlimleri ittifakla şu ibareyi kullanır: 'Allah'ın tüm emir ve yasakları mutlaka kulların faydasınadır.'

Ayrıca tağutların hükmünü bilmek gerekir ki; Müslüman ona göre davransın. Mesela yöneticilerden tağut olanları ele alırsak; kişi bunların 'Müslüman mı?', 'Kâfir mi?' olduğunu bilmelidir ki ona göre davransın. Yönetici Müslümansa ona itaat ve biat etmek farzdır. Eğer küfür ameli işleyen bir yöneticiyse, onunla savaşmak farz olur.

İmam Gazali: *'Yönetilenlerin; yönetenlerin hükmünü bil-*

1. 24/Nur, 51
2. 33/Ahzab, 36

mesi vaciptir' der.[1]

İmam Nevevi *rahimehullah*, Sahihi Müslim'e yazdığı şerhte Kadı İyaz'dan şu nakli yapar: *'Âlimler icma etti ki kâfir imam olmaz, eğer sonradan küfür meydana gelirse görevden azledilir.'*

Allah *subhanehu ve teâlâ* insanları yaratırken iki gruba ayırmış, onlara iman ve küfürle hükmetmiştir:

"Sizi yaratan O'dur. Böyle iken kiminiz kâfir, kiminiz mümindir. Allah yaptıklarınızı görendir." [2]

Allah *subhanehu ve teâlâ* yarattığı anda insanları iki gruba ayırmış ve müminleri hidayet üzere olanlar, kâfirleri de dalalet üzere olanlar diye isimlendirmiştir:

"Allah, onlardan bir kısmını doğru yola iletti. Onlardan bir kısmı da sapıklığı hak etti. Yeryüzünde gezin de görün, inkâr edenlerin sonu nasıl olmuştur!" [3]

İnsanlardan iyi olanlarla, pis olanların ayrıştırılması Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasını celbeden bir ameldir. Müminler temiz, kâfirler ise necistir. Öyleyse bu iki grup birbirinden ayrılmalıdır:

"(Bu toplama) Allah'ın pisi temizden ayıklaması (mümini, kâfirden ayırması) ve bütün murdarların bir kısmını diğer bir kısmının üstüne koyup hepsini yığarak cehenneme atması içindir. İşte onlar ziyana uğrayanların kendileridir." [4]

"Öyle ya (Allah'a) teslimiyet gösterenleri, (o) günahkârlar gibi tutar mıyız hiç? Size ne oluyor? Ne biçim hüküm veriyorsunuz." [5]

---

1. Mustasfa, 2/390. Konu başlığı; Halktan olan ammi sadece ilmini ve adaletini bildiğine fetva sorar.
2. 64/Teğabun, 2
3. 16/Nahl, 36
4. 8/Enfal, 37
5. 68/Kalem, 35-36

"Cehennem ehliyle cennet ehli bir olmaz. Cennet ehli, isteklerine erişenlerdir." [1]

Dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ* iyi ile kötüyü, müminle kâfiri, cennet ehliyle cehennem ehlini ayırmıştır. Ve ayırmayanlara da "*Size ne oluyor? Ne biçim hüküm veriyorsunuz*" diye itirazda bulunmuştur.

Kur'an-ı Kerim apaçık bir kitaptır. Allah *subhanehu ve teâlâ* kitabının birçok yerinde bu kitabın açıklığını vurgular. Acaba neden? Kapalılık olmayan, açık ve net olan bu kitabın böyle açık oluşundaki hikmeti yüce Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle açıklar:

"Böylece suçluların yolu belli olsun diye ayetleri iyice açıklıyoruz." [2]

Seyyid Kutub *rahimehullah* bu ayetin tefsirinde şu mükemmel cümleleri kaydeder:

'Oldukça ilginç bir şey... Bu, Kur'an metodunun inanç ve inançla hareket etmeye ilişkin stratejisini gözler önüne sermektedir. Kuşkusuz bu metod, sırf salih müminlerin yolunun açıkça belli olması için gerçeğin açıklanıp ortaya konmasını amaçlamaz. Bunun yanısıra, günahkâr sapıkların yolunun açıkça belli olması için batılın açıklanıp ortaya konmasını da amaçlamaktadır. Çünkü günahkârların yolunun açıkça belli olması, müminlerin yolunun açık seçik belli olması için bir zorunluluktur. Bu kural, yol ayrımını belirleyen bir çizgi konumundadır. Küfrün, kötülüğün ve suçluluğun açığa çıkarılması imanın, hayrın ve iyiliğin netleşmesi için zorunludur. Suçluların yolunun açık seçik belli olması ayetlere ilişkin ilahî açıklamanın hedeflerinden biridir. Çünkü suçluların konumları ve yollarına ilişkin olarak beliren herhangi bir karanlık nokta ve kuşku, müminlerin konumlarına ve

---

1. 59/Haşr, 20
2. 6/Enam, 55

yollarına yansır. Çünkü bunlar birbirlerine karşı duran iki sayfa, birbirlerine aykırı iki yoldurlar. Bu yüzden renklerin ve çizgilerin açığa kavuşması kaçınılmazdır.

Bundan dolayı, her İslâmi hareketin müminlerin yolunu ve suçluların yolunu belirlemekle işe koyulması gerekmektedir. Müminlerin yolunu ve suçluların yolunu tanımlamak ve müminlerin ayırıcı özellikleriyle suçluların ayırıcı özelliklerini belirlemekle başlamalıdır. Ama realiteler dünyasında, teoriler dünyasında değil... Böylece İslâm davasının mensupları, yollar birbirine benzemeyecek, mü'minlerle suçlular arasındaki işaret ve çizgiler birbirine girmeyecek şekilde mü'minlerin yolu, hareket metodu ve belirtileri ile suçluların yolu, hareket metodu ve belirtileri belirlendikten sonra çevrelerindeki insanlardan hangisinin suçlu müşrik olduğunu bilmiş olurlar.

İslâm'ın şirk, putperestlik, Allah tanımazlıkta, semavi bir temele dayanmakla beraber beşeri tahrifatların değiştirip bozduğu tahrif olmuş dinle karşılaştığı sıralarda... Evet, İslâm'ın bu gruplar ve akımlarla karşılaştığı sıralarda salih müminlerin yolu ile kâfir ve suçlu müşriklerin yolu açık açık gözler önündeydi. Birbirlerine karışmalarına imkân yoktu.

Ancak bugün için gerçek İslâmî hareketlerin karşı karşıya kaldığı sorun, bunlardan hiçbiri değildir. Sorun, Müslüman sülalelerden gelen milletlerin, Allah'ın dininin egemen olduğu ve onun şeriatının hükmettiği zamanlarda İslâm yurdu olan ülkelerin varlığında somutlaşmaktadır. Sonra bu ülkeler ve milletler gerçek İslâmı hayattan uzaklaştırıp isim olarak ilân ediyorlar. İnanç açısından İslâmı din olarak benimsediklerini sanmalarına rağmen inanç ve realite olarak İslâm'ın prensiplerini inkâr ediyorlar. Çünkü İslâm, Allah'tan başka ilâh olmadığına şahitlik etmektir. Allah'tan başka ilâh bulunmadığına şahitlik ise, yüce Allah'ın tek başına evrenin yaratıcısı olduğuna ve orada dilediği gibi

tasarrufta bulunduğuna, kulların ibadet kastı taşıyan davranışlarını ve hayatla ilgili eylemlerini sadece O'na sunacaklarına, kulların yasalarını sadece ondan edineceklerine, hayatlarına ilişkin konularda tek başına O'nun hükümlerine boyun eğeceklerine inanmakta somutlaşmaktadır. Kim -bu anlamda- Allah'tan başka ilâh bulunmadığına şahitlik etmezse, hiçbir zaman şehadet getirmemiş ve İslâm'a girmemiş demektir. Adı, lâkabı ve soyu ne olursa olsun... Hangi bölgede -bu anlamda- Allah'tan başka ilâh bulunmadığına şahitlik etme gerçeği gerçekleşmezse, o bölge hiçbir zaman Allah'ın dinini din edinmemiş ve asla İslâm'a girmemiş demektir.

Bugün yeryüzünde isimleri Müslüman ismi, kendileri de Müslüman bir sülaleden gelen milletler vardır. Yine bir zamanlar İslâm yurdu olan birtakım ülkeler vardır. Ancak bu milletler, günümüzde -bu anlamda- Allah'tan başka ilâh bulunmadığına şahitlik etmedikleri gibi bu ülkeler de, bu anlamın gereği olarak günümüzde Allah'ın dinini din edinmiyorlar...

İşte gerçek İslâmî hareketlerin bu ülkelerde bu milletlerle karşılaşırken önüne çıkan büyük zorluk budur. Bu hareketlerin karşı karşıya kaldığı en büyük zorluk bir yandan "Allah'dan başka ilâh yoktur" ilkesinin ve İslâm'ın anlamının etrafını, diğer yandan şirk ve cahiliye anlamlarının etrafını kuşatan belirsizlik, kapalılık ve karışıklıktır.

Bu hareketlerin karşı karşıya kaldığı en büyük zorluk salih Müslümanların yolu ile suçlu müşriklerin yolunun açık açık belli olmaması, işaret ve özelliklerin karışması, isim ve sıfatların birbirine girmesi, yolların ayrılış noktasını seçemeyecek kadar bir şaşkınlığın egemen olmasıdır.

İslâmî hareketlerin düşmanları bu gediği çok iyi biliyorlar. Bu yüzden gediğin biraz daha genişlemesi, sorunun laçkalaşması, birbirine girip karmakarışık olması için yoğun

çaba sarf etmektedirler. Öyle ki, gerçek sözü açıkça söylemek insanı, alnından ve ayaklarından bağlayan bir töhmete düşürür. "Müslümanları tekfir ediyorlar" töhmetine... İslâm ve küfür konusunda hüküm verme, bu konuda insanların örf ve geleneklerine başvurma sorununa dönüşür, yüce Allah'ın ve Peygamberi'nin -salât ve selâm üzerine olsun- sözlerine değil...

İşte en büyük zorluk budur. Bu, her nesilden Allah davasının taraftarlarının aşması zorunlu olan bir engeldir.

İnsanları Allah'ın yoluna davet edenler, gerçek ve kesin sözü söyleme konusunda uzlaşmaya, yağcılığa yeltenmemelidirler. İçlerinde bir korku ve endişe duymamalıdırlar. Kınayanın kınamasından ya da "Bakın, Müslümanları tekfir ediyorlar" diye bağıran çığırtkanlardan etkilenmemelidirler.' [1]

Seyyid Kutub *rahimehullah* sorunu çok güzel açıklamıştır. Davetin net olması, insanların tekfirci vb. lakaplarına aldırmamak gerektiğine dair anlamlı tavsiyelerde bulunmuştur. Allah *subhanehu ve teâlâ* kendisine rahmet etsin. (Allahumme Âmin)

Ayrıca fıkıhla uzaktan yakından ilgisi olan herkes bilir ki; insanın kâfir olması mirasa, namaza, cenazeye, velayete, biat'e, giyim kuşam ahkâmına ve daha birçok hükme etki eder. Buna rağmen hala *'Tağutları tekfir etmek size ne kazandırır?'* diyenlere şaşmamak mümkün değildir. Hele bunların içerisinde ilme intisap eden insanların olması ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bunca açık ve net ayetine karşı böyle lakayt bir tavır takınmaları daha da şaşırtıcıdır. Aslında bunların böyle konuşmasını ve bu tür şüphelerle gençlerin kafasını bulandırmalarını isteyenler de tağutlardır. Bu İslamdaki cihad ruhunu öldürmek ve muvahhid nesli pasifleştirmek için kurulmuş bir tuzaktır.

1. Fizilali'l Kur'an'dan kısaltılarak

Tağut, küfre girenlerin tekfir edilmesi vb. gibi cihad ile yakından alakalı olan kavramlara yabancı olan bir neslin cihat ruhuna sahip olması düşünülemez. Fakat tağutlar ve onların hizmetçileri istemese de Allah *subhanehu ve teâlâ* nurunu tamamlayacaktır. (Tekrardan Mümtehine suresi 4. ayete dönecek olursak.)

4. Ebedi Bir Kin ve Düşmanlık

Daha sonra tevhid ehli, bunlara karşı sonsuz kin ve düşmanlık besleyecektir. Ayetin orijinalinde 'beda' kelimesi kullanılmıştır. Yani açığa çıkmak ve belirmek. Yine ayet kin ve düşmanlığı ayırmıştır. Çünkü kin kalpte olan, düşmanlık ise dışardan olan eylemdir. Yani muvahhid olan insan bunlara kalbiyle kin beslemek, buğz etmekle yetinmeyecek aynı zamanda bunlara açıktan düşmanlık da edecektir. Bu kin ve düşmanlığın sebebi dünyalık veya şahsi sorunlar olmayacaktır. Bu eylem sadece iman ve küfür çizgisinde olacaktır. Ta ki, o müşrikler, tek olan Allah'a *subhanehu ve teâlâ* iman edip O'na şirk koşmayıncaya dek... Mümin Allah'a *subhanehu ve teâlâ* iman ettiği anda kendini hayata bağlayan tüm bağları koparıp sadece iman ve küfür bağlarına göre hareket edendir. Onun sevgisi iman ilkesi üzerine, kini ve düşmanlığı da küfür ve şirk üzeredir.

2. Şart: BU KELİMEYİ İLİM ÜZERE SÖYLEMEK

Kelime-i Tevhid sadece ağızda tekrarlanan boş bir lakırdı olursa sahibine hiçbir fayda sağlamaz. O, ilim ve basiret üzerine söylenilip, şartları yerine getirilirse sahibine fayda verecektir. Allah da *subhanehu ve teâlâ* kullardan bu kelimeyi bu şekilde söylemelerini istemiştir.

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنبِكَ

"Bil ki, Allah'tan başka ilâh yoktur ve günahlarının bağışlanmasını dile." [1]

Ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* Kelime-i Tevhid'i ilim üzere söylemesini ve idrak etmesini ister. *"Bil ki, Allah'tan başka ilâh yoktur"* diye ferman buyurur. Bu ayetten anlaşılan şudur: İlim üzere bu kelimeyi söylemek La ilahe illalah'ın şartlarındandır.

Toplum içerisinde din ile hiçbir şekilde bağlantısı olmayan insanlar dahi *"Kim La ilahe illalah derse cennete girer"* hadisini ezbere bilirler. Daha önce de belirttiğimiz gibi bu insanların durumu sadece namazı kılın ayetini alıp, bunun dışında namazla ilgili hiçbir nassa bakmayıp, abdestsiz, avreti örtmeksizin, kıbleye yönelmeden kılacakları namazın kabul olacağına inanan kimsenin durumu gibidir. Bir hadisi şerifte hangi La ilahe illalah'ın insanı kurtaracağını Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle açıklar:

مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَعْلَمُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ دَخَلَ الْجَنَّةَ

"Kim ölürse ve Allah'tan başka ilah olmadığını bilirse cennete girecektir." [2]

İşte insana fayda verecek olan Kelime-i Tevhid bu şek-

1. 47/Muhammed, 19
2. Müslim, İman, 43.

liyle ilim üzere söylenirse sahibine fayda verir, cehennem azabından kurtarır. Dünya hükmünde de insan manasını bilmediği bir kelimeyi söylerse bu kelimenin şeriat nazarında bir önemi yoktur.

Mesela; adamın biri, dilini bilmediği yabancı uyruklu bir bayanla evlense ve çevresindekilerden biri ona *'Seni boşadım'* sözünü öğretse ve dese ki: *'Bunu eşine söyle bu güzel bir anlam ifade eder.'* O da eşine *'Seni boşadım'* diye defalarca söylese, kadın şeriat kadısının yanına gelip eşim beni boşadı dese?

Hepimiz biliriz ki kadı onları boşamaz. Çünkü adam ne söylediğinin farkında değildir. Manasını bilmediğinden ne dünyada ne ahirette bu söz ona bir şey gerektirmez. Kelime-i Tevhid de böyledir. Sahibi ilk söylediğinde Müslüman muamelesi görür. Fakat zaman geçtikçe adamın bu kelimenin ne manaya geldiğini bilmediği anlaşılırsa işte o zaman bu kelime ona bizim nazarımızda fayda vermez. Zaten Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yanında baştan faydasızdır. Çünkü ne manaya geldiğini bilmediği bir kelimeyi nutketmiştir.

Asrımızda tevhid daveti sırasında yaşadığımız en büyük sorunlardan biri de budur. İnsanlar bu kelimeyi söylerken neyi kabul edip neyi reddettiklerini bilmeden söylediklerinden, bu tip insanlarda bu kelimeyle zıtlık ifade eden her türlü ameli görmek mümkündür. Mekke toplumu ise çok farklıydı. Onlar bu kelimeyi söylerken veya reddederken ne ile karşı karşıya olduklarını çok iyi biliyorlardı. Ondan dolayı Müslümanı tam Müslüman, kâfiri de tam kâfirdi. Bugün ise durum çok farklıdır. Çoğu insan bu kelimeyi ya babasından duymuştur ya Cuma günü hutbe esnasında hocayla beraber tekrarlamıştır. İnsanın manasını bilmediği bir kelimeyi din olarak benimsemesi tarihte görülen en ilginç vakıalardan biri olsa gerek.

Tevhid ile amel edebilmek için ilmin olması şarttır.

İnsanın bilmediği bir şeyle amel etmesi mümkün değildir. Sahabenin ilk yaptığı iş önce imanı öğrenmek daha sonra da onunla amel edilecek şeyleri öğrenmekti. Cündeb İbni Abdullah *radıyallahu anh* şöyle der:

"Biz Rasûlullah ile beraber gençlerdik. Önce imanı (Tevhidi) öğrendik sonra Kur'an-ı... Ne zaman ki Kur'an-ı öğrendik onunla imanımız arttı." [1]

Kelime-i Şehadet'in içerisindeki *"Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur"* kısmı; ilim şartına delalet eder. İnsanın bilmediği şeye şehadet etmesi mümkün değildir. Allah *subhanehu ve teâlâ* ayeti kerimede:

"Allah'ı bırakıp da taptıkları putlar, şefaat edemezler. Ancak bilerek hakka şahitlik edenler bunun dışındadır." [2]

Dikkat edilirse bilerek hakka şahitlik edenler istisna kılınmışlardır. Yoksa bilmeden hakka şahitlik etmek kişiye fayda vermez.

İbni Kesir *rahimehullah* bu ayetin tefsirinde: *'İlim ve basiret üzere hakka şahitlik edenler'* diye açıklamıştır.

İmam Taberi *rahimehullah* ayetin manasındaki tefsir ehlinin ihtilafını zikrettikten sonra şunları kaydeder: *'Hak şahitlikle şehadet edip Allah'ı subhanehu ve teâlâ birleyenler; vahdaniyeti sadece ona has kılanlar, bunu ilim ve yakin üzere yapanlar'* der.

Evet, şehadet ediyorum demek insanın bilerek yakinen, şehadet etmesi demektir. Yoksa manasını bilmediği bir tevhide şahitlik etmek kişiyi Allah *subhanehu ve teâlâ* katında Müslüman yapmaz.

Gördüğü veya yaşadığı bir olaya şahitlik yapması için Kadı'nın huzuruna çağırılan bir insan;

1. İbni Mace
2. 43/Zuhruf, 86

Eğer şahitlik edeceği meseleyi, görmemiş veya duymamışsa, konu hakkında bilgisizse şahitliği geçersizdir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ulûhiyetine şehadet eden yani şahitlik yapan bir insanın da tevhidi, ulûhiyeti, tevhidin girişi olan tağutu bilmesi gerekir ki Allah *subhanehu ve teâlâ* katında bu şahitliği kabul olsun. Yüce Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* hepimizi şu ayette olduğu gibi onun uluhuyyitine şahitlik edenlerden kılmasını niyaz ediyoruz:

"De ki: Hangi şey şehadetçe en büyüktür? De ki: (Hak Peygamber olduğuma dair) benimle sizin aranızda Allah şahittir. Bu Kur'an bana, kendisiyle sizi ve ulaştığı herkesi uyarmam için vahyolundu. Yoksa siz, Allah ile beraber başka ilahlar olduğuna şahitlik mi ediyorsunuz? De ki: Ben buna şahitlik etmem. O ancak bir tek Allah'tır. Ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden kesinlikle uzağım." [1]

Faide

İlim şartı zikredildiği zaman cehalet meselesi de gündeme gelir. Tevhid noktasında cehalet özür müdür, değil midir?

Bu konuda genel olarak üç görüş vardır:

- Cehalet mutlak olarak özürdür. Kişi bilmediği şeyden hesaba çekilmez.
- Tevhidi meselelerde cehalet mazeret değildir. Kişi küfür ameli işliyorsa küfre girer.
- Tevhidi meselelerde cehalet kimi için özür kimi için değildir. Araştırma ve ulaşma imkânı olan veya kendisine Kur'an ulaşan adam mazur olmaz. Fakat yeni İslam'a girmiş veya İslamdan uzak beldelerde yaşayanlar için cehalet mazerettir.

1. 6/Enam, 19

Birinci görüşün hiç tutarlı yönü yoktur. Ve genel olarak zikrettikleri deliller konuyla bağlantısızdır. Özellikle arap dünyasındaki tağutlar bu görüşü benisemekte, bu görüşün savunulduğu yayınları desteklemekte ve yaygınlaştırılması için çaba göstermektedirler.

İkinci ve üçüncü görüşün kendine göre tutarlı delilleri vardır. Bunların delillerini zikretmek ve tartışmanın yeri burası olmadığından, bu iki görüşü genel olarak temsil eden iki kitap ismi vereceğim. *'Cehalet tevhidde mazeret değildir'* diyenlerin delilleri için *'İslam Hukukunda Cehalet'* kitabına bakılabilir.[1]

'Cehaleti bazıları için özür görüp, bazıları için görmeyen' görüş için *'Cehalet Özrü'* kitabına bakılabilir.[2]

Biz kendi toplumumuzu ele alırken farklı bir açıdan da olaya bakabiliriz. Kur'an-ı Kerim'de bir küfür çeşidi vardır. İlgisizlik ve yüz çevirme küfrü... Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinine karşı lakayt kalma ve duyarsızlık küfrü... Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ayetlerini öğrenmemek için kitaptan yüz çevirme ve kaçma küfrü... Bizim toplumumuzun sıkıntısı buradadır. İnsanlar Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinine karşı duyarsız ve ilgisizdirler. Kendilerine iman ve küfür meseleleri hatırlatıldığı zaman şiddetle kaçarlar, aldırmazlar. Din hatırlatılıp, Allah *subhanehu ve teâlâ* ile, cehennemle korkutulduklarında büyüklenirler. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu tip insanlar hakkında şöyle buyuruyor:

"Böyle iken onlara ne oluyor ki, öğütten yüz çeviriyorlar? Aslandan ürkmüş kaçan yaban eşekleri gibi..." [3]

---

1. Kitap Kayıhan Yayınları tarafından basılmıştır. Yazarı aslen Mısırlı olup Suud'da yaşayan zahiren muvahhid olan bir âlimdir. Tağutlar onun cihad ve tevhidle ilgili iki kitabını yasaklamışlardır. Bulundurmanın cezası vardır.
2. Bu kitap Şeyh Abdulkadir bin Abdülaziz'in eseridir. Kitap internet ortamında vardır. Kendisi Mısırlı olup, yıllarca cihad etmiş ve şu anda Mısır hapishanelerinde yatmaktadır. Bu yazarın da kitapları Mısır'da yasaklanmış, bulundurmanın da cezası vardır.
3. 74/Müddesir, 49-51

"Kim de benim zikrimden yüz çevirirse şüphesiz onun sıkıntılı bir hayatı olacak ve biz onu, kıyamet günü kör olarak haşredeceğiz." [1]

"Kendisine Rabbinin ayetleri hatırlatılıp da ondan yüz çevirenden, kendi elleriyle yaptığını unutandan daha zalim kim vardır! Biz onların kalplerine, bunu anlamalarına engel olan bir ağırlık, kulaklarına da sağırlık verdik. Sen onları hidayete çağırsan da artık ebediyen hidayete eremeyeceklerdir." [2]

"Gökleri, yeri ve ikisi arasında bulunanları biz, şüphesiz yerli yerince ve belli bir süre için yarattık. O kâfirler, uyarıldıkları şeylerden yüz çevirmektedirler." [3]

Allah *subhanehu ve teâlâ* uyarıldıkları şeyden yüz çevirenleri, ilgisiz kalanları kâfirler diye isimlendirmiştir. Bugün birçok insan cehaletten ziyade bu ayetlerin kapsamındadır. Duyarsızlık, ilgisizlik ve yüz çevirme küfrü!

1. 20/Taha, 124
2. 18/Kehf, 57
3. 46/Ahkaf, 3

3. Şart: BU KELİMEYİ ŞEK VE ŞÜPHEYE KAPILMADAN YAKİN ÜZERE SÖYLEMEK

Kelime-i Tevhid'in insana fayda sağlaması için, şek ve şüphelerden uzak, yakin ile söylenmesi lazımdır.

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُوْلَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ

"Müminler ancak Allah'a ve Rasûlü'ne iman eden, ondan sonra asla şüpheye düşmeyen, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla savaşan*lardır. İşte doğrular ancak onlardır."* [1]

Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette fayda verecek olan imanın ve sadıkların imanının, şüphesiz bir iman olduğunu beyan eder. Aynı mana Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* hadislerinde de vardır. O insanlara fayda verecek ve insanları kurtaracak olan Kelime-i Tevhid'i şöyle açıklar.

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ لَا يَلْقَى اللَّهَ بِهِمَا عَبْدٌ غَيْرَ شَاكٍّ فِيهِمَا إِلَّا دَخَلَ الْجَنَّةَ

"Kim Allah'tan başka ilah olmadığına ve benim onun Rasûlü olduğuma şehadet ederse ve bu kelimede şüphe duymadığı halde Allah'a kavuşursa cennete girecektir." [2]

Yine Ebu Hureyre *radıyallahu anh* şöyle rivayet eder: Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana şöyle dedi: *"Bu duvarın arkasında La ilahe illalah'ı kalbiyle yakinen söyleyenleri cennetle müjdele."* [3]

Bu ayet ve hadislerden anlaşılan; insanı cennete sokacak olan kuru kuruya söylenen Kelime-i Tevhid değil, şüpheye kapılmadan, insanın yakin derecesinde iman ederek

1. 49/Hucurat, 15
2. Müslim, İman Babı, 27.
3. Müslim, İman Babı, 31.

söylediği Kelime-i Tevhid'dir. Ama asrımızın ayet ve hadis hırsızları bu nassları göz ardı ederek insanları sadece kuru kuruya, manasını bilmeden, tağutu inkâr etmeden ve şüphesiz ve yakinen söyleme şartını zikretmeden bu kelimeden bahsederler. Oysa verdiğimiz ayet ve hadisler açıkça göstermiştir ki Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ve Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* insanın cennete girmesine sebep olacağını söyledikleri kelime bizim halkımızın tamamen cahil olduğu ve tanışık olmadığı bir kelimedir.

Bir zamanlar Anadolu Lisesi öğrencisi bir gençle aramızda şöyle bir konuşma geçmişti:

'Hocam benim arkadaşlarım ahiretin olmadığını iddia ediyorlar. Ramazan ayında namaza başlayıp oruç tuttuğum için de benimle alay ediyorlar. Ben de cevaben onlara diyorum ki: Eğer ahiret varsa ve tekrar diriltilirsek ben senenin bir ayında yaptığım bu az amellerden zarar etmem, Allah bana bunların karşılığını verecektir. Yok, ahiret olmasa da birşey olmaz. Çünkü bu kadar basit amellerle zarar etmem. İki türlü de kârlı olan benim.'

Tağutun okullarında beslenen bu zihniyet kendince ahireti garantilemiştir. Eğer dirilme olsa Allah *subhanehu ve teâlâ* ona amellerinin karşılığını verecek, olmasa da senenin bir ayında yaptığı spor ve sıhhate faydası tıbben kanıtlanmış oruç ona zarar vermeyecektir. Ve bu şek ve şüphesiyle arkadaş Müslümandır(!).

"Onların çoğu zandan başka bir şeye uymaz. Şüphesiz zan, haktan (ilimden) hiçbir şeyin yerini tutmaz. Allah onların yapmakta olduklarını pekiyi bilendir." [1]

"Kim Allah'a karşı yalan uydurandan daha zalim olabilir? Onlar (kıyamet gününde) Rablerine arz edilecekler, şahitler de: 'İşte bunlar Rablerine karşı yalan söyleyenlerdir' diyecekler. Bilin ki, Allah'ın lâneti zalimlerin üzerinedir." [2]

1. 10/Yunus, 36
2. 11/Hud, 18

4. Şart: BU KELİMEYİ DİL İLE İKRAR ETMEK

Buhari ve Müslim'de geçen hadiste Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"İnsanlar 'La ilahe illalah, Muhammedun Rasûlullah' diyene kadar onlarla savaşmakla emrolundum."

İmam Nevevi *rahimehullah*, Sahih-i Müslim'e yazdığı şerhte; '*Kelime-i Tevhid'i ikrar (dil ile söylemek) imanın şartıdır.*' der.

İbn-i Teymiye *rahimehullah*: O '*Kelime-i şehadeti söyleme imkânı olduğu halde söylemeyen kişi Müslümanların ittifakıyla kâfirdir'* [1] der.

Dikkat edilirse Kelime-i Tevhid ile alakalı tüm hadislerde genelde 'Kim derse' veya 'Kim söylerse' gibi dille söylemeye işaret vardır. Tabii ki bu söyleme imkânı olan insanlar için geçerlidir. Dilsiz gibi özürlü olanlar bu şartın kapsamında değildir.

Kelime-i Tevhid'i söylemek, ağızla ikrar etmek kişiye başlangıç olarak zahiren Müslüman hükmü verir. Tabii ki bu başlangıç için geçerlidir. Eğer Kelime-i Tevhid'i nutkettikten sonra kişiden herhangi küfür veya şirk fiili sadır olursa veya üzerinde olduğu şirk fillerine devam ettiği anlaşılırsa dinden çıkmış olur.

Sahiheyn'de geçen Usame bin Zeyd *radıyallahu anh* hadisinde; Usame, Kelime-i Tevhid'i nutkeden adamı ölüm korkusuyla söylediğini düşünerek öldürmüş, Peygamberimiz ise *"Yoksa Kelime-i Tevhid'i söyledikten sonra onu öldürdün mü?"* buyurarak itiraz etmiştir. Bu da Kelime-i Tevhid'i nutkeden adama başlangıç olarak yani küfür ameli

1. Mecmû'u Fetâvâ 7/609.

işlemediği müddetçe İslam muamelesi yapılacağına delildir.

İmam Kurtubi *rahimehullah* tefsirinde İbni Münzir'den şu nakli yapar: '*Kendisinden ilim alınan ehl-i ilmin hepsi şu noktada icma etmişlerdir: Kâfir, Allah'ın ilah olduğuna, Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem O'nun kulu ve Rasûlü olduğuna, O'nun sallallahu aleyhi ve sellem getirdiklerinin hak olduğuna şehadet eder, İslam dinine muhalif tüm dinlerden de beri olursa (buluğ ve akıllı olmak kaydıyla) o zaman Müslümandır. Eğer bundan sonra döner ve küfür izhar ederse mürted olur ve mürtede yapılması gereken ona yapılır.*' [1]

Hafız İbni Hacer *rahimehullah*, İman kitabını şerh ederken imanın tarifini yaptıktan sonra şöyle der:

> *'Kelime-i Tevhid'i dünyada nutkedene İslam hükümleri icra edilir.'* [2]

Yalnız âlimlerden yapılan bu nakiller kişinin şirk ameli işlememesi ve şirkten beri olması kaydıyladır. İbni Münzir'den yapılan nakilde bu iki şarta işaret etmiştik. Tevbe Suresinde müşrikleri öldürme emrinden sonra Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

> *"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün. Onları yakalayın, onları hapsedin ve onları her gözetleme yerinde oturup bekleyin. Eğer tevbe eder, namazı dosdoğru kılar, zekâtı da verirlerse artık yollarını serbest bırakın. Allah bağışlayan, esirgeyendir."* [3]

Bu ayeti kerimede geçen "*Eğer tevbe ederlerse*" ibaresini müfessirler şöyle açıklarlar: '*Üzerinde bulundukları şirkten tevbe ederlerse*' [4]. Yani kişiye dil ikrarıyla beraber uygulanan İslam hükmünün devam edebilmesi için kişi, üze-

1. Kurtubi, 7/331.
2. Fethu'l Bari, İman Kitabı, 1/46.
3. 9/Tevbe, 5
4. Taberi ve Kurtubi

rinde bulunduğu şirkten tevbe edip uzaklaşmalıdır. Aynı zamanda şirk ameli işlememelidir.

"İşte bu, Allah'ın hidayetidir, kullarından dilediğini ona iletir. Eğer onlar da Allah'a ortak koşsalardı yapmakta oldukları amelleri elbette boşa giderdi." [1]

Aynı şekil tehdit ayette Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* yapılmıştır. Şirk koşan insanın amelleri boşa gidecektir. Bir ayette, genel Peygamberler için bu tehdit vurgulanmış, bir başka ayette de Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* için bu tehdit yapılmıştır. Aslında rasûllerin şirk koşmayacağını hepimiz biliriz. Buradaki gaye -Allahu âlem- onlara tâbi olan bizlerin korkutulmasıdır. Eğer Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* nebilerine dahi şirk konusunda toleransı yoksa bizlerin hali nice olacaktır?

1. 6/Enam, 88

5. Şart: BU KELİMEYİ İHLÂS VE DOĞRULUK ÜZERE SÖYLEMEK

Yani bu kelimeyi söyleyen şahıs, sadece Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasını gözeterek, gösteriş ve dünyevi sebeplerden uzak, doğruluk vasfıyla bu kelimeyi söyleyecektir.

İhlâs

وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ

"Hâlbuki onlar ancak, dini yalnız O'na has kılarak ibadet etmekle emrolunmuşlardı." [1]

Başka bir ayette;

"Şüphe yok ki münafıklar cehennemin en alt katındadırlar. Artık onlara asla bir yardımcı bulamazsın. Ancak tevbe edip hallerini düzeltenler, Allah'a sımsıkı sarılıp dinlerini (ibadetlerini) yalnız onun için yapanlar başkadır. İşte bunlar (gerçekte) müminlerle beraberdirler ve Allah müminlere yakında büyük mükâfat verecektir." [2]

Hadis-i şerifte;

أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ أَوْ نَفْسِهِ

"Kıyamet gününde benim şefaatimle en çok mutlu olacak olan Kelime-i Tevhid'i kalbinden veya nefsinden ihlâsla söyleyendir." [3]

Doğruluk

"İnsanlardan bazıları da vardır ki, inanmadıkları halde

---

1. 98/Beyyine, 5
2. 4/Nisa, 145-146
3. Buhari, Kitabu'l İlim ve Kitabu Er-Rikak.

'Allah'a ve ahiret gününe inandık' derler. Onlar (kendi akıllarınca) güya Allah'ı ve müminleri aldatırlar. Hâlbuki onlar ancak kendilerini aldatırlar ve bunun farkında değiller." [1]

Yine insanı kurtaracak olan Kelime-i Tevhidden bahsederken Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bazı rivayetlerde kalpten sıdk ile söylenen kelimenin insanı kurtaracağını söylemiştir.

Bu rivayetlerden anlaşılan insanı kurtaracak olan Kelime-i Tevhid'in yalan ve gösteriş olmadan, dünyevi amaçlardan uzak, sadece Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasını elde etmek için söylenen kelime olduğudur. İhlâs ve sadakat, kalbi ameller olduğundan bunları anlamak zordur. Fakat insanın bu kelimeyi söyledikten sonra sergileyeceği tutum ve davranışlar bunu gösterecektir. Mesela, asrımızın kâfir ve azgın yöneticileri bu kelimeyi nutkederler. Onların bu kelimeyi sadece insanları aldatmak, onlara Müslüman görünmek için söyleyip, ihlâs ve sadakatten uzak olduklarının kanıtı; bu kelimenin taraftarları olan, bu kelimenin manasını Allah ve Rasûlü'nün istediği şekilde açıklamak isteyen Müslümanlara karşı takındıkları tavırdır. Eğer bu azgınların amaçları gerçekten Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasını kazanmak olsaydı Tevhid ehline ve bu kelimenin anlaşılmasına engel olmazlardı. Bu kelimeyi sadakatle söyleyip, ihlâsla bağlanan; bu kelimenin gereklerini yerine getirmeli, onun öngördüğü hükümlerle hükmetmelidir. Oysa bu tağutlar, bu kelimenin anayasası olan Kur'an'a tamamen zıt olan kanunları tercih edip yürürlükte tutarlar.

"Hayır, Rabbine Andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar." [2]

1. 2/Bakara, 8-10
2. 4/Nisa, 65

"Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenleri görmedin mi? Tâğut'u inkâr etmeleri kendilerine emrolunduğu halde, Tâğut'un önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Hâlbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor." [1]

6. Şart: BU KELİMENİN EHLİNİ SEVİP, DÜŞMANLARINA BUĞZETMEK

Bu sevginin başında Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* sevmek gelir. O'nun sevgisi tevhidin aslıdır. İman edenler O'nu her şeyden çok severler.

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ اللّهِ أَندَاداً يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللّهِ وَالَّذِينَ آمَنُواْ أَشَدُّ حُبّاً لِّلّهِ

"İnsanlardan bazısı Allah'ın dışında ortaklar edinirler de onları Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin Allah'a olan sevgisi onlarınkinden çok daha fazladır." [2]

İman edenler tevhidlerinin gereği Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* her şeyden çok severler. Ubudiyetin aslı ve gereği budur. Müşrikler ise Allah *subhanehu ve teâlâ* ile birlikte başka varlıkları sevgide eşit gördükleri için cehennemde çekişirler.

"Orada birbirleriyle çekişerek şöyle derler: Vallahi, biz gerçekten apaçık bir sapıklık içindeymişiz. Çünkü biz sizi âlemlerin Rabbi ile eşit tutuyorduk." [3]

İbni Kayyım *rahimehullah* bu ayeti açıklarken şöyle der: '*Malumdur ki onlar, Allah ile diğer varlıkları yaratma ve rızk vermede eşit görmemişlerdi. Onların eşit görmesi sevgideydi. Diğer varlıkları Allah'ı sever gibi sevmişlerdi.*'

Daha sonra Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sevgisi gelir.

1. 4/Nisa, 60
2. 2/Bakara, 165
3. 26/Şuara, 96-98

Onun sevgisi Allah'a *subhanehu ve teâlâ* olan imanın gereği ve Kelime-i Tevhid'in ikinci kısmı olan *"Muhammed Allah'ın elçisidir"* buyruğunun gereğidir.

"De ki: 'Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabalarınız kazandığınız mallar, kesâda uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler size Allah'tan, Rasûlünden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevgili ise artık Allah emrini getirinceye kadar bekleyin. Allah fâsıklar topluluğunu hidayete erdirmez.' " [1]

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir hadiste şöyle buyurur:

"Nefsim elinde olan Allah Zül-Celâl'e kasem ederim ki, hiç biriniz ben ona babasından, evladından ve tüm insanlardan daha sevimli olmadıkça iman etmiş olmaz." [2]

Evet, Allah ve Rasûlü'nün sevgisi imanın esasıdır. Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* sevmek, onu seviyorum demekle elde edilmez. Allah *subhanehu ve teâlâ* onu sevdiğini iddia eden insanlardan ameli olarak ispat istemiştir.

"(Rasûlüm!) De ki: 'Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir.' " [3]

Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* sevdiğini iddia eden her insanın ameli olarak Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* itaat etmesi şarttır. Bu şart, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* belirlediği ve kimsenin kaçamak yapma lüksü olmayan bir şarttır. Günümüzde iman ettiğini, Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* sevdiğini iddia edip de Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnetine karşı duyarsız kalanlar bu ayetin nassıyla yalanlanmışlardır.

Bu kelimenin ehli olan müminleri sevmek, onlara

1. 9/Tevbe, 24
2. Buhari, İman, 14.
3. 3/Ali İmran, 31

iman bağıyla bağlanmak da bu şarta dâhildir. Kendi için istediğini kardeşi için isteyecek, onun derdiyle dertlenecek, herhalukârda onun yardımına koşacak, Müslüman kardeşini; annesi, babası da olsa müşriklere tercih edecektir.

"Hiç biriniz, kendiniz için arzu ettiğinizi kardeşiniz için de arzu etmedikçe iman etmiş olmaz." [1]

"Sizin dostunuz (veliniz) ancak Allah'tır, Rasûlü'dür, iman edenlerdir; onlar ki Allah'ın emirlerine boyun eğerek namazı kılar, zekâtı verirler. Kim Allah'ı, Rasûlünü ve iman edenleri dost edinirse (bilsin ki) üstün gelecek olanlar şüphesiz Allah'ın tarafını tutanlardır." [2]

"Yoksa Allah sizden; cihad edip, Allah, Peygamber ve müminlerden başkasını kendilerine dost edinmeyenleri ortaya çıkarmadan bırakılacağınızı mı sandınız? Allah yaptıklarınızdan haberdardır." [3]

Bu kelimeyi ve ehlini sevmek, bu kelimenin düşmanı olan başta tağutlara, müşriklere ve ehli kitap olan Hristiyan ve Yahudilere buğz etmeyi, onları dost tutmamayı gerektirir. Onları dost edinip sevdiği halde hala iman ettiklerini zanneden ve gözyaşları akıtarak din tüccarlığı yapan Fethullah Gülen ve benzeri bel'amlara Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle cevap verir:

"Müminler, müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmesin. Kim bunu yaparsa, artık onun Allah nezdinde hiçbir değeri yoktur." [4]

"Ey iman edenler! Yahudileri ve Hıristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirinin dostudurlar. İçinizden onları

1. Buhari, Kitabu'l İman.
2. 5/Maide, 55-56
3. 9/Tevbe, 16
4. 3/Al-i İmran, 28

dost tutanlar, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez." [1]

Biz, Rabbimizin ayetine yakinen iman etmişiz ki; Onları dost edinen din tüccarları onlardandır. Onlar eğer iman etmiş olsalardı, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dost edinmeyin dediği toplulukları dost edinmezlerdi.

"Eğer onlar Allah'a, Peygamber'e ve ona indirilene iman etmiş olsalardı onları (müşrikleri) dost edinmezlerdi. Fakat onların çoğu yoldan çıkmışlardır." [2]

Kalpte; imanla, kâfirlerin sevgisi bir arada bulunamaz. Bu ikisinin bir arada toplanması mümkün değildir. Kalbe iman girdi mi kâfirlerin sevgisi gider, kalbe kâfirlerin sevgisi girdi mi iman çıkıp gider.

"Allah'a ve ahiret gününe inanan bir toplumun (babaları, oğulları, kardeşleri yahut akrabaları da olsa) Allah'a ve Rasûlü'ne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin." [3]

---

1. 5/Maide, 51
2. 5/Maide, 81
3. 58/Mücadele, 22

7. Şart: BU KELİMENİN GEREKLERİYLE AMEL ETMEK

İslam dini söylemden ziyade pratiğe önem veren bir dindir. Kur'an-ı Kerim baştan sona incelenecek olursa görülecektir ki; Allah *subhanehu ve teâlâ* imanı zikrettiği ayetlerde, müminlere seslendiği ayetlerde imanla beraber ameli de zikretmiştir. İtikad esaslarında vahyi esas alan Ehl-i sünnet, amelin imandan olduğunu vurgulamıştır. Kur'an; iman ettiğini iddia edip, amelden yüz çevirenleri münafıklar olarak vasfetmiş ve imanlarını yalanlamıştır.

Kur'an-ı Kerim'de iman lafzı her zaman fiil kalıbıyla kullanılmıştır. Fiil; iş, oluş, eylem bildiren kelimelerdir. Söylemde kabul edilen Kelime-i Tevhid pratik olarak eyleme dönüşürse sahibine fayda verecektir. Yoksa Kur'an nassıyla yalanlanmış olacaktır.

وَيَقُولُونَ آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلَّى فَرِيقٌ مِّنْهُم مِّن بَعْدِ ذَٰلِكَ وَمَا أُولَٰئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ

"(Bazı insanlar:) Allah'a ve Peygamber'e inandık ve itaat ettik, diyorlar. Ondan sonra da içlerinden bir gurup yüz çeviriyor. Bunlar inanmış değillerdir." [1]

Dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ* *"İman ve itaat ettik"* dedikten sonra itaatten yüz çevirenlerin imanını yalanlamıştır. Genel olarak Kur'an'da imanın kabul edilmemesi, yalanlama fiiliyle ifade edilir. İtaatten yüz çevirme ise yüz çevirme ile ifade edilir. Bu ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* iman ve itaatten sonra sadece yüz çevirmeyi zikretmiştir. Bu da ayette imanları yalanlanan insanların itaatten yüz çevirdiklerinin göstergesidir. Ayeti kerimede Allah *subhanehu ve teâlâ*:

"O doğrulamadı ve namazı kılmadı. Lakin yalanlayıp, yüz

1. 24/Nur, 47

çevirdi." [1] buyurmaktadır.

Ayet doğrulamamanın karşılığında yalanlamayı zikrederken, namaz kılmamanın karşılığında ise yüz çevirmeyi zikretmiştir. Bu yukarıda bahsettiğimiz ayetin açıklanmasına delildir. Nur Suresinde imanı yalanlanan insanlar imandan değil itaatten yüz çevirdiklerinden dolayı imanları yalanlanmıştır.

"De ki: Allah'a ve Rasûlü'ne itaat edin. Eğer yüz çevirirlerse bilsinler ki Allah kâfirleri sevmez." [2]

Bu ayette de Allah *subhanehu ve teâlâ* itaati emrettikten sonra ondan yüz çevirenleri kâfirler diye isimlendirmiştir.

Buhari *rahimehullah* Sahihinde İman bâbında Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* gelen bir heyete şöyle dediğini kaydeder:

"Size imanı emrediyorum. İmanın ne demek olduğunu bilir misiniz? İman; Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammedin Allah'ın Rasûlü olduğuna şehadet, namazı kılmak, zekâtı eda etmek, ramazan orucunu tutmak ve ganimetin beşte birini vermektir."

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* insanlara imanı öğretirken, imanı amelle açıklamıştır. Bu da gösterir ki; iman Kelime-i Tevhid'in sadece dil ile söylenmesi değil bunun İslam'ın zahiri olan amellerle de desteklenmesidir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* insanın yaratılışının sebepsiz olmadığını, bilakis Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kulluk etmek olduğunu bildirir. İbadet; insanın Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sevip razı olduğu filleri yapmasıdır. İnsanın yaratılış gayesi dahi eylem ve amel ifade eder. Ayeti kerimede yüce Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur;

---

1. 75/Kıyame, 31-32
2. 3/Al-i İmran, 32

"Yoksa insan başıboş bırakılacağını mı zannediyor?" [1]

Bu ayetin tefsirinde İmam Şafi ve Mücahid; *"Emredilip, nehyedilmeden bırakılacağını mı zannediyor"* demişlerdir.[2] İnsan sadece bir kelimeyi söyleyip bununla başıboş kalmayacak, bir takım emir ve yasaklarla imtihan edilecektir. İman ettiğini iddia eden insan bu imanın gerekleriyle amel edecek ve imanını ispatlayacaktır.

Evet, Kelime-i Tevhid'in gereği olan ameller yerine getirilirse o zaman Kelime-i Tevhid insana fayda sağlar. İmam Buhari ve Müslim'in Sahihlerinde kaydettikleri şu hadis de bu söylediğimiz şarta delildir:

"Ben, insanlar Kelime-i Şehadeti söyleyip, namazı kılıp, zekâtı verinceye kadar onlarla savaşmakla emrolundum."

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* insanların Kelime-i Şehadeti söylemeleriyle yetinmemiş, kılıcın tepelerinden inmesi için namaz ve zekât gibi amellerin de varlığını şart koşmuştur.

---

1. 75/Kıyame, 36
2. İbni Kesir tefsiri, Kıyame, 36.

8. Şart: SON NEFESİ VERİRKEN BU KELİME ÜZERE OLMAK

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ اتَّقُواْ اللّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلاَ تَمُوتُنَّ إِلاَّ وَأَنتُم مُّسْلِمُونَ

"Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Kişinin Kelime-i Tevhidden faydalanabilmesi için bu kelime üzere ölmesi şarttır. Eğer ölmeden bu kelimeyi bozan bir unsur işler veya son anında bu kelimeden dönerse kendisine fayda sağlamayacaktır.

"Sizden kim, dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gider. Onlar cehennemliktirler ve orada devamlı kalırlar." [2]

İmam Müslim *rahimehullah* Sahihinde Ebu Zer'den *radıyallahu anh* şu hadisi kaydeder:

"Hiçbir kul yoktur ki Kelime-i Tevhid'i söyler ve sonra ölürse (bu kelime üzerine) mutlaka cennete girecektir."

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* kişinin bu kelimeden faydalanıp cennete girmesini, son anında bu kelime üzere ölmeye bağlamıştır...

Bu saymış olduğumuz şartlar ehli ilmin Kur'an ve Sünnet ışığında tespit ettikleri bazı şartlardır. Bunların dışında pek çok şart sayılabilir. Fakat çoğu ya bu şartların benzeri veya bu başlıklar altına girecek şartlardan ibarettir. Bu şartları ve delillerini zikrettikten sonra şöyle diyebiliriz:

Kelime-i Tevhid'in insana fayda verebilmesi için sadece ağızla ikrar etmek yetmez. İnsanı cennete sokacak

1. 3/Al-i İmran, 102
2. 2/Bakara, 217

olan, fayda verecek olan Kelime-i Tevhid; sayılan şartları kendinde barındıran ve bu şartların zıttı olan veya bu şartları bozacak mahiyette olan fiil, söz ve itikadlardan uzak durulduğu takdirde gerçekleşir.

"Namaza devam eden için namaz kıyamet gününde hem nurdur hem de kurtuluştur" gibi hadisleri ele alıp, tüm şartlarından uzak ve bozan unsurlarla beraber kılınan bir namazın insana fayda vereceğini söylemek nasıl akıllı bir insanın yapacağı bir iş değilse *"Kelime-i Tevhid'i söyleyen cennete girer"* hadisini alıp, şartları ve bozan unsurları zikredilmeden kişi cennete girebilir demek de en az o kadar akılsızlıktır.

Kişi Kelime-i Tevhid'i diliyle söyler, tağutları inkâr eder, bu kelimeye sadakat ve ihlâsla yapışır, bu kelimenin ehlini sevip düşmanlarına buğzederek, gerekleriyle amel edip, son anında bu kelime üzerine ölürse işte o zaman cennete girer.

Yoksa bu şartları gözardı ederek sadece dil ile söylemenin insanı kurtaracağını söylemek, namazı abdestsiz, kıbleye dönmeden ve avret yerlerini kapatmadan kılan insanın namazının, fayda vereceğini söylemek gibi olur...

"Alemlerin Rabbi Olan Allah'a Hamd Olsun"

duası ile...

Notlar

TÜM RASÛLLERİN ORTAK DAVETİ

Tüm Rasûllerin Ortak Davetidir;
La İlahe İllallah.

Kavimleri Müslüman ve kafir diye ayıran, insanların dünya ve ahirette varacakları sonun belirleyicisidir bu kelime...

Bu kelimedir baba ile oğlu karşı karşıya getiren tarih sayfalarında...

Bu kelimedir Nuh'u aleyhisselam kurtuluş gemisine alıp; ciğerparesini azgın dalgalarda boğmaya mahkum eden...

Bu kelimedir Lut'u aleyhisselam kurtulanlardan kılıp; karısının başına gökten yağmurlar yağdıran...

Bu kelimedir İbrahim'i aleyhisselam; babasına ve kavmine karşı tüm cesaretiyle "Siz de babalarınız da sapıklarsınız..." dedirten...

İsrailoğulları'nı zamanın tağutundan kurtaran, bu kelime üzerine sabretmeleriydi; kırk yıl çöllerde dolaştıran da bu kelimeye olan ihanetleriydi...

Tüm aristokratların, Peygamberlerine eziyet etme sebebi yine bu kelimeydi...

Kur'an'da Peygamberlerin mücadelesini anlatan her ayetin başlangıcını oluşturan da bu kelimeydi...

Zamanın en güveniliri iken, Peygambere sallalahu aleyhi vesselem birden; yalancı, şair ve mecnun damgası vurduran da bu kelimeydi...

Arapları, zillet ve kölelikten kurtarıp, yeryüzünün efendileri yapan yine bu kelimeydi...!

EBU HANZALA

ISBN 978-605-63824-2-0
9 786056 382420